

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Ir jāsāk domāt kā latviešiem – Latvijas saimniekiem!

Saruna ar advokātu **Aldi Alliku**

KAM PIEDER LATVIJA?

DDD: *Ir pagājuši jau 25 gadi kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas. Vai varam teikt, ka šodien dzīvojam patiesi brīvā, neatkarīgā Latvijā?*

Aldis Alliks: No viēnām važām, protams, esam prom. Bet – vai šodien esam pilnībā brīvi un neatkarīgi? Tas ir smags un sarežģīts jautājums. Valstij, kurā nav naftas atradņu, kādu citu vērtīgu

dabas resursu, pašpieņemamas ekonomikas un kura līdz ar to ir atkarīga no daudzu citu valstu labvēlības, laikam jau nav lemts būt pilnībā brīvai. Naftas atradnes, citi dabas resursi un bagātības, protams, nav panaceja – svarīgi, kam šīs nacionālās bagātības pieder, kas ir tie, kuri virza ekonomiskos procesus, un ar kādu virsmērķi vai apakšmērķi tos virza? Ne jau visas zemes, kurās ir daudz dabas bagātību, ir pašpieņemamas un neatkarīgas.

Manuprāt, Latvijas lielākā problēma joprojām ir ilgtermiņa domāšanas, stratēģijas un taktikas trūkums valstiskā līmenī. Nešķiet, ka jau kopš valstiskās neatkarības *de jure* atjaunošanas ir pietiekoši nopietni gribēts (kur nu vēl spēts) atrast veidu, kā valstsnācijai būt nodrošinātai tā, lai brīvības, arī politiskās un saimnieciskās, nebūtu tikai uz papīra.

nozīmēt, ka arī ārpus Rīgas īpašumu cenas celsies, un latvieša sapnis par sava mājokļa iegādi no pagālva būs izmetams. Vai tad tas ir viss, kas mums, pamatnācijai, pašiem savā zemē ir atvēlēts – irēt un nomāt cittautiešiem piederošus īpašumus, būt kalpiem un labākajā gadījumā vagariem svešzemju kungu saimniecībās? Tie ir ļoti nelāgi signāli tautai. Tauta tos sadzird,

Tā ir liela tragēdija, ka mūsu valsts vadītājiem ilgtoši nav bijis nostādnes, ka pirmajā vietā vienmēr un visur liekamas mūsu tautas tiesības un intereses.

Kam šodien pieder vai-rums Latvijas zemes? Kam pieder lielākie un zināmākie Latvijas uzņēmumi? Nacionālā kapitāla ir palicis ļoti maz.

Kādi “risinājumi” mums tiek piedāvāti? Terminiuzturēšanās atļauju tirgošana? Tā, manuprāt, vispār ir latviešu tautu pazemojoša. Tagad tiek aktualizēts jautājums, lai ārpus Rīgas varētu par to pašu summu iegādāties divus, nevis tikai vienu nekustamo īpašumu kā pamatu šīs uzturēšanās atļaujas iegūšanai. Tas var

savāc savas mantas un do-das svešumā, kur tie kungi vismaz vairāk maksā... Tas ir tik nomācoši – redzēt, cik daudziem tautiešiem ir jāatstāj savas dzimtās mājas, sava dzimtā zeme. Vēl neesam pilnībā atbrīvojušies no gadu desmitiem iedzītā kalpu sindroma, kad jau atkal tiek mūsos “ieko-dēts”, ka vairāk ne uz ko neesam spējīgi. Sulaiņu, kalpu un vergu tautas zi-mogs – tas ir ļoti pazemojoši un netaisni!

Turpinājums 4. lpp.

PRET imigrāciju!

Jānis Sils

“Tēvijas Sargi”

Viktors Birze

*Nacionālā savienība
“Taisnīgums”*

Valdošā vara saprot tikai spēka demonstrāciju, jeb kāpēc mums jāiziet ielās pret draudošo imigrantu invāziju

4. augustā notika pirmā mūsu rīkotā protesta akcija pret valdošās koalīcijas lēmumu uzņemt Eiropas Savienības (ES) uzspiestos nelegālos imigrantus, tādējādi radot bīstamu juridisku precedentu, kas paver durvis tālākam un masveidīgākam imigrantu pieplūdumam. Vērojot aizvien dramatiskākos no-

tikumus Eiropā, aizvien lielāku ES dalībvalstu su-verenitātes ierobežošanu un pakļaušanu Briseles diktātam un aizvien lielāku nelegālo migrantu masveida invāziju, ir skaidrs, ka mierināšana, ka Latviju tas neskars, ir maldīga un ļoti bīstama ilūzija. Tagad jau tiek runāts par obligātu imigrantu kvotu, kas Latvijai nākotnē nozīmēs daudzus tūkstošus šādu imigrantu.

Ko devis 4. augusta pikets pie Ministru kabineta pret uzspiestajiem imigrantiem?

Pašapziņu mums pašiem. Jo mūsu bija daudz. Diskomfortu valdošajai koalīcijai un bezdzimtenes kosmopolītiem. Tādēļ no

4. augusta pikets pie Ministru kabineta

vienas puses sākās apzi-nāta pret pasākumu, tā rīkotājiem un dalībniekiem vērsta melu kampaņa, no otras – valdošā koalīcija ju-tās spiesta sākt taisnoties par savu rīcību, dot soli-jumus rīkoties atbildīgāk, sākt diskusiju par iespējām stingrāk kontrolēt is-lāma ekstrēmistus, iespē-

jamu parandžu nēsāšanas aizliegumu. Viņi taisnojas, jo baidās no tautas noskaņojuma, un vislabāk to var redzēt tieši masveida protesta akcijās. Jāatzīst, galveno tomēr nenasnie-dzām – uzspiestie pirmie 250 imigranti Latvijā tiks ievesti.

Turpinājums 3. lpp.

RAINIM–150

Šogad 11. septembrī atzīmējam latviešu tautas dzejnieka, dižgara Raina 150. dzimšanas dienu.

Savās piezīmēs Rainis raksta:

“Vēstures gaitā uzvarēs tas, kas fizisko spēku pratis savienot ar daili, ar cilvēces uzkrātajām zināšanām. Pa-tiesa varoņa ideāls: smalks garīgs spēks, kad iededzies par lielu ideju, un reizē bezbailīga, tēraudcieta griba un pārliecība. Spēks un dvēseles smalkums – tāds ir nākot-nes cilvēks.”

“Ja dzīvi nav vēlēšanās veidot uz varonības pamatiem, tad to veido uz meliem. Uz glēvulību. Uz izlikšanos. Uz nodevību. Tad ir bail no varoņa, jo drosmīgais traucētu mieru tur, kur pie galda sēž iztapoņas. Vai dzejnieks lai būtu liekulis, kas par varonību un brīvību gan raksta grāmatās, bet dzīvē, savu ādu sargādams, lūko iztapīgi ar netaisnību sadzīvot un pat ēst no vienas bļodas?”

“Tas, kas ir vecs un vairs lāgā netic savam spēkam, lūko visgudri sadzīvot, piekāpties. Jaunas domas arvien ir bīstamas, sevišķi tādas, kas ved uz nākotni, jo tās aiz-skar tagadni. Jaunas domas sekļā laikmetā uzdriktas domāt un teikt vienīgi dzejnieki un trimdinieki, cilvēki, kam nav ko zaudēt – nedz cienjamu stāvokli varas vīru pulkā, nedz veikalu, kas zeļ un plaukst tieši tāpēc, ka ir ievērota piesardzība un veikla viduvējība.”

Tā Lielā Gaisma, par ko Rainis runā,
Tas Jaunais Laiks, uz ko viņš tautu sauc –
Lai dikdienību pārvērš darba dunā,
Un gars lai spārnus audzē – augšup trauc.

Steidzīte

Šajā numurā lasiet!

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

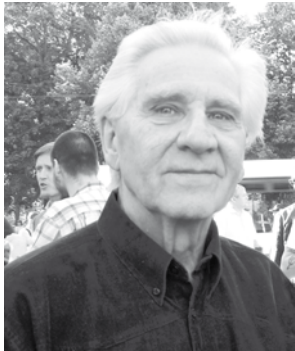
→ 2. lpp.

Mana, LATVIEŠA, sirds ir pilna!

Saruna ar Evāņģēliski luteriskās baznīcas mācītāju **Dr. Imantu Alksni**

→ 6. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

*Turpinājums no
“DDD” Nr.15(341)*

KURŠ CIEŠ VAIRĀK?

Latviešu tauta kritiski izturas pret “demokrātisko” varu Latvijā, bet vara nedrīkst kritiski izturēties pret latviešu tautu. Nedrīkst kalpot svešu kungu iegribām un būt par latviešu tautas nāves maršruta satiksmes regulatoriem. Nekaunīgi plēsties savā starpā, lietot alkoholu, lai it kā nonemtu spriedzi, no saspringtās sēdēšanas “bezatbildības krēsls”, kurā dzīvsvarā pieņemtas tikai... piedodiet, pakaļ. Nedrīkst izturēties pret latviešu cilvēkiem kā pret balsošanas elektorātu – robotu. Nedrīkst!

Nekaunīgi ir apkrāpt latviešu cilvēkus! Saeima, kura iesaldēja Deklarāciju par okupācijas seku likvidēšanu, ir kļuvusi par latviešu tautas apbedīšanas agentūras kontrolpaketes turētāju. Varneši uzskata par prioritāti okupantu cilvēktiesības. Redzi, šajā valstī okupantkolonisti ir nekaitīgi cilvēciņi treniņbiksēs un krosenēs... Varbūt sagaidīsim, ka iesaldētās deklarācijas vietā Saeimā tiks pieņemta Okupācijas režīma noziedzniekiem veltīta “līdzjūtības deklarācija”, kurā teikts: “Lūdzu, pieņemiet līdzjūtību, ka jums vajadzēja nogalināt latviešu tautu, piedodiet, ka mēs gadījāmies pa ceļam veselu gadsimtu.”

Varbūt lētticīgi noticēsim, ka slepkava parasti cieš vairāk nekā upuris? Protams, šie ļautiņi allaž dabūja okupācijas režīmā to, ko gribēja: dzīvokļus, amatus, dominējot ar krievu valodu, un tagad, kad viņi vairs nevar slaukt un aktīvi pazemot latviešus, tie kļūst par sevišķām cilvēktiesībām, dēvē latviešus par “fašistiem” un visu viņu nelaimju vainīgajiem. Viņi ir pārcietuši vissmagāko triecienu, kad pārtrauca tik vareni iesāktoto genocīdu pret latviešu tautu. Bet, tiklīdz tādi tiek pie varas, nez no kurienes uzpeld jauna, negēlīga pasuga.

Vēl šodien okupanti uzskata sevi par “pasaules glābējiem” un Latvijas atbrīvotājiem.. par atbrīvo-

tājiem krievvalodīgo kolonistu labad.

ĀRPRĀTA KLUSUMS

“Cars” Krievijā acīmredzot ir saskaņojis cerīgu plānu par to, ka tuvākajā laikā elektorāta sastāvs Latvijā mainīsies, un okupanti-impēristi gūs vairākumu Saeimā. Tālākais jau būs tehnikas jautājums.

Latvijas valsts teritorijā mitinot tiek plivināts Krievijas karogs (kuru aizstāv drošbnieki), skan staļinistu cienīgi lozungi. Viņi uzvedas tā, it kā PSRS vēl pastāvētu, it kā vēl būtu 1940. gads, kad fašistu un komunistu koalīcija izlēma Eiropas likteņus! Lai arī esam Eiropas Savienībā, “cars” paziņo, ka atjaunos impēriju vecajās robežās, tas ir, Molotova-Ribentropa asinslinijas ēnā. Tā pati bezkaunība, kas piemita Staļinam, tā pati lielība un pārliecība, ka Rietumvalstis ir glēvas un ES – īslaicīgs projekts.

Tikmēr no mūsējiem – ārprāta aklums! Neveicot DDD, gan “zaļo”, gan arī “sarkano” cilvēciņu ir pilna Latvija, viņi sēž blakus ložās Saeimā. Hibridkarā pietiek kādam izvilkst “kalašnikovu”, un lieta padarīta. Vainīgo kā vienmēr nebūs. Krievu vēsture to norakstīs... kā “fašistu” provokāciju.

Dezinformācija darbojas lieliski, kad vajag. Bet Saeimas viduvējības nav pieņēmušas prātā, tikai dzīvsvarā, ignorējot vēstures mācības. Varas vīri un sievas naivi tic, ka esam nodrošinājuši ilglaicīgu neatkarību, iestājoties NATO un ES. Tikai ir aizmirsuši, ka ilglaicība ir jānodrošina iekšpolitiski un jāveic DDD!

Kāpēc nacionālās drošības labad, kad pie robežām skandina ieročus un okupantu valsts gatavo agresijas revanšu, no NATO teritorijas neizraida piekto kolonnu? Tā taču rikojās visas valstis pirms Otrā pasaules kara, arī PSRS uz aizdomu pamata deportēja veselas tautas... Vai kāds ir paskatījies uz okupācijas sekām no šāda redzes punkta? Tie, kas sēž Saeimā un deldē krēslus valdībā, – tie nav.

GENOCĪDA ANATOMIJA

Paraudzīsimies uz notiekošā niansēm. Latviešu tautas šūpulis tika kārts viensētās. Šodien tās, kuras vēl nav pilnībā iznīcinātas un pamestas, atrodas pelēkajā trūkuma zonā kā rēgi. Šie zemnieki netiek rādīti televīzijā, nav jau “spārītes” kas dzied un dejo no viena šova uz otru. Tie ir kā skudriņas, kas velk savu ikdienas slogu, lai izdzīvotu.

Turpinājums 6. lpp.

Par mūsu tautas DZEJNIEKU

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu

DDD: Tomasa Kārlaila grāmatā “Varoņi, varoņu kults un varonīgums vēsturē” ir publicēts jūsu rakstītais priekšvārds, kurā citējat Raini. 11. septembrī pieminēsim Raiņa 150 gadu jubileju. Kas Rainis ir mums, latviešiem?

Aivars Garda: Jau šīs grāmatas priekšvārdā es Raini dēvēju par mūsu tautas varoni, un tā arī uzskatu. Viņš un Aspazija ir bijuši mums atsūtīti pravieši. Ko nozīmē Aspazijas dzejas darbs par ģeniju “Prologs”, kas tika publicēts mūsu avīzē (“DDD” Nr. 5(331)), godinot Aspazijas 150. jubileju? Šādu darbu spēj radīt vienīgi siridī ļoti izcila dzejniece. Un izcils dzejnieks, protams, ir arī Rainis.

Citātos, kas ir publicēti mūsu sarunas sākumā un pieminētās grāmatas priekšvārdā, Rainis būtībā ir izteicis pats sevi. Ja viņš to ir rakstījis, tad skaidrs, ka viņš ir ģenijs no ģenijiem. Man ir žēl, ka mūsu šodienas publiski plaši pazīstamie dzejnieki ir tik nožēlojami – viņi neatbilst Raiņa vēstij. Vēlos jautāt: kur jūs esat, mūsdienu dzejnieki, rakstnieki, komponisti, zinātnieki, filozofi, politiķi? Vai tiešām uz jums ir attiecināmi Raiņa vārdi: “Tas, kas ir vecs un vairs lāgā netic savam spēkam, lūko visgudri sadzīvot, piekāpties.”

Interesanti, Rainis atzīst, ka jaunas domas arvien ir bīstamas, it sevišķi tādas, kas saredz nākotni, jo tās aizskar tagadni. Un jaunas domas seklā laikā uzdrīkstas domāt un teikt vienīgi dzejnieki un trimdinieki, cilvēki, kam nav ko zaudēt – ne cienījamu stāvokli varas vīru pulkā, ne veikal, kas zeļ un plaukst tieši tāpēc, ka ievēro piesardzību...

DDD: Šobrīd saulītē tiek celts un godināts Imants Ziedonis. Arī viņš tiek dēvēts par tautas dzejnieku.

A.G.: 2001.gadā mēs aizsūtījām vēstuli Imantam Ziedonim, kurā citējām Raini un uzdevām jautājumu: vai Imants Ziedonis ir tas, kurš sēž pie galda ar iztapoņām, vai arī viņš pieņemis ne tikai mūsu tautu, bet pat zviedrus. Tas mani pārsteidz – domāju, ka zviedri ir tikai ļoti netikumiski, jo atbalsta homoseksualismu, viņu laulības, bet izrādās, viņi ir vēl arī bailīgi.

DDD: 1925. gadā Rainis bija izvirzīts Valsts prezidenta amatam. Varbūt viņa prezidentūra būtu izcils ieguldījums latviešu tautas un valsts attīstībā?

A.G.: Domāju, jā. Taču, kad Rainis atgriezās no trimdas, latvieši tolaik nepārādīja viņam vajadzīgo godu. Par prezidentu viņu neievēlēja. 1. balsojumā Rainis ieguva visvairāk balsis, taču pietrūka līdz nepieciešamajai 51, un LSDSP viņa kandidatūru atsauca. Pietrūka tikai dažas balsis, bet tomēr. Tātad Rainis izlika sevi visu – savu prasmu, kā visu milēt, pazīstams dzejnieks, kā lielais ģenijs – vēliet mani, nesišu jums to Jau-no Laiku, kas šalkās trīs, kurš nenāks, ja ļaudis to nevedīs – un ļaudis Raini neievēlēja. Tas jau vien liecina, ka ar mūsu tautu jau tad nebija kaut kas kārtībā. Tātad virsroku ņēma merkantilās intereses.

Es uzskatu, ja Rainis būtu ievēlēts par mūsu Valsts prezidentu un tiktu tautas atbalstīts, tad ļoti iespējams, mums arī nebūtu bijis Padomju okupā-

jo viņš bija dzejnieks un arī trimdinieks, un viņam šeit nebija vietas. Mums šodien ir tāds stāvoklis, ka diemžēl dzejnieku vidū tādu, kas saka patiesību – nav. Man ir prieks, ka mūsu avīzes “DDD” veidotāji un lasītāji, kas arī mums raksta, nav tik glēvi kā mūsdienu Latvijas dzejnieki. Mūsu lasītāji raksta to, ko viņi domā – viņi raksta taisnību, kaut gan paši nebūdami ne trimdinieki, ne dzejnieki, bet ar kaut ko tomēr riskē.

Iepriekšējā numurā bija publicēts stāsts par Zviedriju, kur cilvēki baidās abonēt patriotisku avīzi. Arī šeit, Latvijā, zinu, ka daži cilvēki baidās pasūtīt mūsu avīzi, jo tad to redzēs pastnieks... Bailīgums ir pārņēmis ne tikai mūsu tautu, bet pat zviedrus. Tas mani pārsteidz – domāju, ka zviedri ir tikai ļoti netikumiski, jo atbalsta homoseksualismu, viņu laulības, bet izrādās, viņi ir vēl arī bailīgi.

DDD: 1925. gadā Rainis bija izvirzīts Valsts prezidenta amatam. Varbūt viņa prezidentūra būtu izcils ieguldījums latviešu tautas un valsts attīstībā?

A.G.: Domāju, jā. Taču, kad Rainis atgriezās no trimdas, latvieši tolaik nepārādīja viņam vajadzīgo godu. Par prezidentu viņu neievēlēja. 1. balsojumā Rainis ieguva visvairāk balsis, taču pietrūka līdz nepieciešamajai 51, un LSDSP viņa kandidatūru atsauca. Pietrūka tikai dažas balsis, bet tomēr. Tātad Rainis izlika sevi visu – savu prasmu, kā visu milēt, pazīstams dzejnieks, kā lielais ģenijs – vēliet mani, nesišu jums to Jau-no Laiku, kas šalkās trīs, kurš nenāks, ja ļaudis to nevedīs – un ļaudis Raini neievēlēja. Tas jau vien liecina, ka ar mūsu tautu jau tad nebija kaut kas kārtībā. Tātad virsroku ņēma merkantilās intereses.

Es uzskatu, ja Rainis būtu ievēlēts par mūsu Valsts prezidentu un tiktu tautas atbalstīts, tad ļoti iespējams, mums arī nebūtu bijis Padomju okupā-

cijas, vai arī tas būtu bijis citādāk – daudz mīkstākā formā. Rainis mums pārstāvēja visu Augstāko – viņš bija Augstāko Spēku sūtīts mums.

DDD: Praviētis?
A.G.: Viņš bija praviētis, un savus pravietojumus viņš izteica dzejā, lugās, kas ir nepārspējamās. Daudz nerunāšu, jo neesmu rainists. Protams, jaunībā Raini esmu studējis – lielāko daļu viņa darbu esmu lasījis, esmu lasījis arī Jāņa Kalniņa biogrāfisko grāmatu par Raini. Man Rainis bija blakus Balzacam un Ļevam Tolstojam – uzskatīju viņus par saviem dzīves skolotājiem, kamēr atradu Dzīvās Ētikas Mācību. Arī pēc tam, kad atradu Dzīvās Ētikas Mācību, viņi manās acīs nekļuva mazāki – Rainis manās acīs vēl tikai pieauga.

DDD: Ko jūs novēlētu saistībā ar Raiņa jubileju?

A.G.: Lasiet Raini un iedziļinieties!

Diemžēl baidos šodien iet uz kādu Raiņa lugu, ja tāda tiktu uzvesta, lai nesabojātu savu priekšstatu par Raini. Teātris ir ļoti zemā līmenī.

DDD: Ja mums ir Rainis, ja mūsu tautai ir ticis sūtīts tāds praviētis, tad arī mums, latviešiem, ir spēks, lai virzītos uz nākotni.

A.G.: Domāju, ka jā – tas ir viens no kritērijiem. Tā gluži nevarētu teikt, ka latviešu tauta noraidīja Raini. Viņš jau no trimdas sūtīja savu dzeju uz Latviju, un visi bija sajūsmā, jo cienīja un mīlēja Raini.

DDD: Tagad jau arī ciena, tikai varbūt daudzi neizprot viņa dziļumu un plašumu – to nākotni, kas ielikta viņa darbos.

A.G.: Politiķi un mūsu dzejnieki arī īpaši neciena. Ja dzejnieki cienītu Raini, viņi gribētu viņam līdzināties un nesēdētu pie klāta galda ar iztapoņām. To arī varam novēlēt mūsu dzejniekiem – esiet dzejnieki kā Rainis, nevis iztapoņas, pakalpiņi!

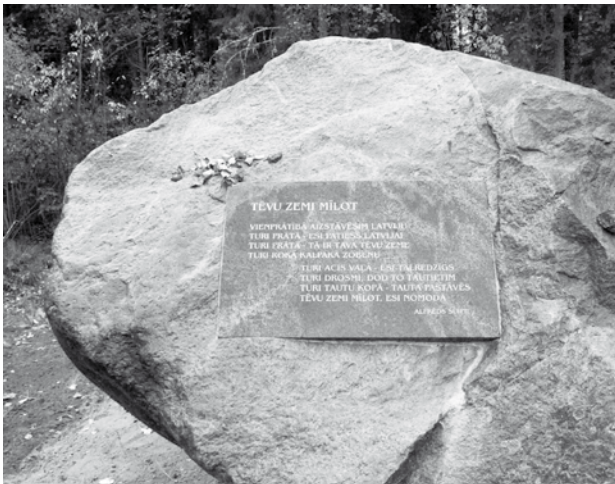
*Intervēja
Līga Muzikante*

KALNĀ KĀPĒJS

...Tad kļūsi vientulīgāks gads pēc gada,
No tevis atšķelsies pēc drauga draugs,
Rets ceļotājs, kas būs tev dvēslē rada,
Un reta puķe, kas tev klintīs augš.

Tad zudīs arī tie, – un kalnu tālos
Bez gala klusums s i r d i tevīm žņaus;
Tev nebūs dusas atrast ledus gālēs:
Visapkārt tevi ledains vairogs segs,
Bet visas zemes ilgas krūtīs degs.

Rainis

UZ TIKŠANOS SĒRMŪKŠOS!

Kā katru septembri, arī šogad
25. septembrī plkst. 11:00

latviešu tautas patrioti tiek lūgti uz Latvijas Nacionālo partizānu piemiņas pasākumu Amatas novada, Skujenes pagasta Sērmūkšos pie Nacionālo partizānu piemiņas ansambļa.

PRET imigrāciju!

Turpinājums no 1. lpp.

Pretpasākumi jāturpina jaunā limenī

Neviens politiskais spēks Saeimā negrib un nespēj piedāvāt risinājumu, kā novērst radušos apdraudējumu. Risinājums var būt grozījumi Imigrācijas un Patvēruma likumos, kas novērstu jebkādas iespējas organizēti ievest imigrantus Latvijā. Sadarbībā ar juristu grupu šobrīd šādas grozījumus gatavojam. Kad tie tiks sagatavoti un juridiski noslīpēti, iniciatīva tiks iesniegta likumdevējiem. Tālāk tiks izvēlēta situācijai atbilsto-

Argumenti pret imigrāciju ir nemainīgi – Latvijai jābūt nacionālai valstij!

Etnokulturālais aspekts. Vērojot, cik gausi notiek padomju laika iebraucēju integrēšanās Latvijā, nav ne mazāko šaubu, ka etniski, kultūrāli un lingvistiski daudz svešāki iebraucēji faktiski neintegrēsies nemaz. To arī redzam Rietumeiropas valstīs, kur iebraucēji veido pašpietiekamas un noslēgtas kopienas, kurās vietējiem nav nekādas no-

ka imigranti ierodas no vietām, kur, valdot islāma reliģijas dogmatiem un nežēlīgiem sociālās vides apstākļiem, priekšstats par cilvēka dzīvības vērtību, īpašuma neaizskaramību un sievietes tiesībām ir izveidojies radikāli atšķirīgs no Latvijā pieņemtā.

Brīvprātīgi – piespiedu kārtā. Jautājumā par tik būtiskām pārmaiņām sabiedrības struktūrā un kultūrvidē, valdībai, pirmkārt, būtu jāvēršas pie tautas pēc tās pilnvarojuma. Tā kā tas netiek darīts, nav ne mazākās ticības apgalvojumiem par to, ka 250 imigrantu uzņemšana ir vienreizējs pasākums. Gluži otrādi – tas rada pārliecību, ka šis ir tikai sākums imigrantu plānveida izmitināšanai Latvijā. Gan Eiropas komisijas (EK) priekšsēdis Junkers, gan EK ārlietu pārstāve Mogerīni arvien biežāk uzsver, ka nepieciešams izstrādāt un ES likumdošanas līmenī ieviest obligāto kvotu mehānismu nelegālo imigrantu pārdalei. Šādu problēmas pseidorisinājumu atbalsta arī ES spēcīgākās un ietekmīgākās valstis – Vācija un Francija.

Precedents atvērs vārtus, ko vēlāk var būt jau neiespējami aizvērt! Bieži

tiek pieminēta solidaritāte ar pārējo ES, spēlēts uz dvēseles stīgām, piesaucot latviešu bēgļus pēc Otrā pasaules kara. Tas ir neko-reakti un melīgi – latviešu bēgļi bēga bailēs par dzīvību, viņi pat nesapņoja par jebkādu pabalstu saņemšanu, latviešu bēgļi neveidoja noslēgtas un pamatnācijai naidīgas kopienas, latviešu bēgļi deva savu ieguldījumu to valstu attīstībā, kurās tie apmetās, vienmēr ar cieņu un pietāti izturoties pret savu mītnes zemi un tās paražām! Mēs varam savu iespēju robežās sniegt ieguldījumu palīdzībā reāliem bēgļiem, piedaloties, piemēram, bēgļu nometņu celtniecībā drošās Āfrikas valstīs, bet Latvijai nav pienākuma piedalīties kolektīvā etnokulturālā pašnāvībā!

Aicinām visus būt atsaucīgiem un aktīvi piedalīties 22. septembra pasākumos – gājienā un koncertā. Jo vairāk mūsu būs, jo vairāk mūsu nacionālo interešu iztirgotāji būs spiesti pierauties, un jo lielāka pārliecība par saviem spēkiem un iespējām uzvarēt radīsies aktīvajiem cilvēkiem un juristiem, kas mēģina likumdošanas ceļā pasargāt Latviju no masu imigrācijas nestā posta un nelaimēm.

šākā taktika. Primāri vērsīsimies pie likumdevēja, taču izskatīsim arī citus iespējamus risinājumus, ieskaitot likuma grozījumu virzīšanu tautas nobalsošanai (referendumam). Rīcības modelis būs atkarīgs no mūsu iespējām mobilizēt cilvēku atbalstu un līdzekļus tālākām darbībām.

Gājiens un koncerts PAR STINGRU IMIGRĀCIJAS LIKUMU! PRET UZSPIESTIEM IMIGRANTIEM!

4. augusta pikets pierādīja, ka spējam mobilizēties savas tautas aizstāvībai. Ir jāspēr nākamais solis, tādēļ simboliskā datumā, **22.septembrī, Baltu vienības dienā, notiks protesta akcija – gājiens PRET IMIGRĀCIJU! Pulcēšanās gājienam Rīgā, Strēlnieku laukumā, plkst. 18.00. Gājiens, kas virzīsies uz Brīvības pieminekli, sāksies plkst. 18.30. Plkst. 19.00 pie Brīvības pieminekļa akcija turpināsies ar koncertu “Baltija ir mūsu!”.** Tajā piedalīsies pazīstami patriotiski noskaņoti mūziķi un dziesminieki. Pasākumā iepazīstināsim ar izstrādātajiem Imigrācijas un Patvēruma likumu grozījumiem, kuru mērķis ir atbalstīt Latviju kā nacionālu valsti. Aicinām nebūt vienaldzīgiem un ar savu klātieni paust noraidījumu L. Straujumas un septiņu Latvijas valdības ministru (R. Vējoņa, E. Rinkēviča, J. Reira, R. Kozlovskā, D. Melbārdes, U. Auģuļa, A. Matīsa) slepeni, bez Saeimas apstiprinājuma pieņemtajam lēmumam piekrist trešo valstu imigrantu ieviešanai Latvijā.

Drošības aspekts. Neminot šeit daudzos tragiskos gadījumus dažādās Eiropas valstīs, kuros tieša loma bijusi islāmticīgiem imigrantiem, arī otrās un trešās paaudzes iebraucējiem, vēlamies atgādināt kaut vai tikai Latvijas Drošības policijas paziņojumu par to, ka imigrantu uzņemšana rada papildu drošības riskus. Maskējoties zem patvēruma meklētāju statusa, Latvijā var iekļūt dažādu teroristisku organizāciju kaujinieki. Par to liecina kaut vai fakts, ka katra tūkstoša ANO jau pārbaudītu bēgļu vidū Norvēģijas drošības dienesti atrod vidēji desmit ar islāmistu teroristiem saistītu cilvēku. Tāpat nevajadzētu aizmirst, ka tūkstošiem kilometru garš ceļš maksā tūkstošiem eiro, kas ir ievērojama summa pat mums Latvijā. Ņemot vērā imigrantu izcelsmes valstu dzīves līmeni, ir skaidrs, ka šādu naudu vairumā gadījumu var atļauties tikai ar noziedzību saistītas personas.

Arī Rietumeiropas pieredze rāda, ka imigrantu skaita pieaugums būtiski palielina noziedzības līmeni, piemēram, Itālijā, kur imigrantu īpatsvars ir tikai 7%, viņu veikto izvarošanas noziegumu īpatsvars sasniedz 40%. Būtuiski pieaug ar vardarbību un narkotikām saistītie noziegumi. Nedrīkst aizmirst,

PRET IMIGRĀCIJU!

22. septembrī – Baltu vienotības dienā – biedriba “Tēvijas Sargi” un partija Nacionālā Savienība “Taisnīgums” rīko gājieni **“PRET IMIGRĀCIJU!”**, kas noslēgsies ar koncertu **“BALTIJA IR MŪSU”**. Pasākumi notiks ar mērķi atbalstīt gatavotās izmaiņas Imigrācijas un Patvēruma likumos, kas top, sadarbojoties ar nacionāli domājošiem latviešu juristiem.

Pulcēšanās gājienam notiks **22. septembrī pulksten 18.00 Strēlnieku laukumā, tā noslēgums pie Brīvības pieminekļa.**

Savu dalību koncertā ir apstiprinājuši Valdis Atāls, Uldis Kākulis, Juris Kulakovs, Guntars Mucenieks, Uldis Punkstiņš un citi nacionāli noskaņoti mūziķi. **Nāc pats, ņem līdz draugus, radus, domubiedrus! Baltija tiešām pieder mums, un no mums pašiem ir atkarīgs, vai ļausim to noslicināt imigrācijas plūdus.**

VĒSTULES

VAI LATVIJAS NĀVE !?

Varneši, kurp vedat mūsu LATVIJU!?
Kādēļ melojat tautai par mīlamiem imigrantiem!? Ko viņi dara Francijā, Anglijā un citur!? Gatavojiet palīgus *lindermaņiem, girsiem, aijo...* Zviedrijā imigranti jau no pirmās dzīves un skolas dienasspiesti kontaktēties zviedru valodā, bet LATVIJĀ VALSTS FINANSĒS **KRIEVU VALODAS APGUVI, KRIEVU – NE LATVIEŠU!!!** Skaidrs, ka Ušakovs un Urbanovičs pagaidām priecājas, bet pēc gadiem musulmaņi arī vietējos neintegrētos krievus padzīs. Tā būs Latvijas bojāeja!!!

Valters Rudzītis
Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

AČGĀRNĀ INTEGRĀCIJA

Atjaunojoties valsts varai, Latvijā bija 36 tūkstoši (2,6%) latviešu ar dzimto krievu valodu. Tagad, ceturtdaļgadsimtu vēlāk, krieviski runājošo latviešu skaits palielinājies līdz 44 tūkstošiem (3,6%).

Šādu satraucošu tendenci iezīmē statistikas dati. Atklājies, ka zem vārda “integrācija” faktiski tiek slēpta pārkrievošana. Pārkrievošanas antirekords jau sasniegts ir Zilupes novadā, kur 70% latviešu ikdienā nelieto latviešu valodu. Daugavpilī 8 tūkstoši latviešu jeb puse no to kopskaita arī runā tikai svešvalodā.

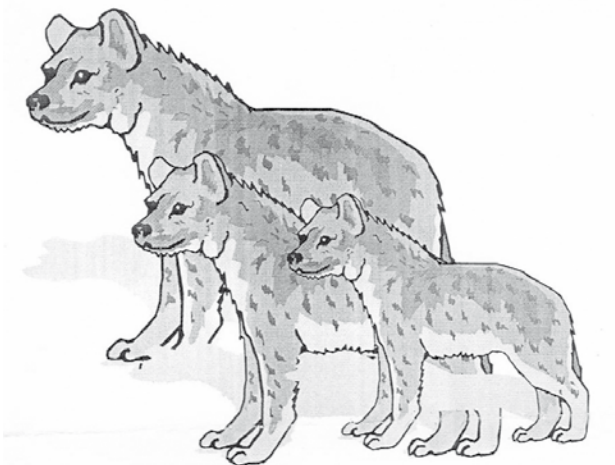
Pamatnācijas pārkrievošanas īpatsvars Krāslavas novadā sasniedzis 42%, Dagdas novadā 33%, Daugavpils novadā 25%, Rēzeknes novadā 19%, Aglonas novadā 18%.

Diemžēl šis pretlatviskais process smagi skāris ne tikai Latgali, bet arī centrālos novadus. Rīgā bez valsts valodas prasmes iztiek 18 tūkstoši (6%) latviešu. Olaines novadā pārkrieivoti ir 11%, bet Salaspils novadā 7% latviešu.

Šāds stāvoklis izveidojies tāpēc, ka mūsu politiķi joprojām nevēlas likvidēt okupācijas sekas. Saeimas pieņemtā Deklarācija par Latvijas okupāciju ir dziļi noglabāta atvilktnēs. Tiek ignorēts referendums, kur 75% pilsoņu nobalsoja pret krievu valodu. 12% latviešu bērniem joprojām jāmacās krievu skolās, jo tuvākās latviešu mācību iestādes ir likvidētas.

Jau ceturtdaļgadsimta dzīvojam it kā brīvā, demokrātiskā valstī, bet jautājums ir palicis nemainīgs: “Kad atnāks latviešiem tie laiki, ko citas tautas tagad redz?”

Vilhelms Ļuta
žurnālists

Praids

Sen partijas par mūsu dzīvi valda,
Tās nosaka, kas būs pie varas galda.
Būt koalīcijā partijām no svara,
Ne valdībai, bet tām tik pieder vara.

Pat deputāti tādas pogas spaida,
Kādas spiest liek vadoņi no praida.
Ne tauta nosaka, kas prezidents mums būs,
Bet kompartijas dūži pagodina mūs.

Lūk, tāpēc čekas maisus never vaļā,
Jo iekšā slēpjas liela praida daļa!
Un kamēr mēs kā aitas viņiem ļausim to,
Partijas spice varēs dziedāt ō-ō-ō.

Jānis Rīts

Ir jāsāk domāt kā latviešiem – Latvijas saimniekiem!

Turpinājums no 1. lpp.

PADOMJU STĀSTS TURPINĀS

Aldis Alliks: Paraugoties uz pirmo Latvijas brīvvalsts periodu, nevar nepamanīt, ka toreiz uz karu un ciņu drupām un krāsmatām svaigi celtā valsts faktiski no nulles vai pat mīnuszīmes tika pacelta ievērojamā, atzinību pelnošā līmenī. Tā laika saimnieciskie sasniegumi joprojām raisa sajūsmu. Tie latvieši, kuri bēga no komunisma briesmām pēc Latvijas okupācijas un Otrā pasaules kara beigās, bija spiesti jaunajās mītnes zemēs sākt jaunu dzīvi ar visai neciliem darbiem. Taču agrāk vai vēlāk izrādījās, ka latvieši var sasniegt daudz ko vairāk. Arī mūsdienās ne jau visi no Latvijas aizbraukušie tikai zemenes lasa.

Aizvien vairāk dzirdam un lasām par gadījumiem, kad mūsu tautieši citās valstīs ir arī uzsākuši uzņēmējdarbību – vienam tas ir veikaliņš, citam kafejnīca, kāds cits automašīnu remontdarbīcu atvērīs. Nesen lasīju interviju ar uzņēmēju Uldi Pilēnu, kurš arī teica, ka tas ir grēks – uzskatīt latviešu tautu par tādu, kurai nav uzņēmēju gēna. Gluži otrādi – īstajos apstākļos, īstajā laikā un vietā parādās ārkārtīgi liels tautas garīgā spēka un spēju potenciāls. Lēnām, bet pamazām redzam, kas tas uzņēmēja gēns ir gan. Tātad – vaina ir nevis tautā, bet tās vadītājos vai, pareizāk sakot, to trūkumā.

Nešķiet, ka jau kopš valstiskās neatkarības *de jure* atjaunošanas ir pietiekoši nopietni gribēts (kur nu vēl spēts) atrast veidu, kā valstsnācijai būt nodrošinātai tā, lai brīvības, arī politiskās un saimnieciskās, nebūtu tikai uz papīra.

Tā ir liela traģēdija, ka mūsu valsts vadītājiem ilgstoši nav bijis nostādnes, ka pirmajā vietā vienmēr un visur liekamas mūsu tautas tiesības un intereses. Ka visupirms jārūpējas, lai mūsu tauta savu potenciālu atklātu un īstenotu pati savā Tēvzemē, nevis kaut kur svešumā.

DDD: Varbūt tā lielākā problēma ir, ka trūkst nacionālās piederības sajūtas? Jūs sakāt, ka esam atbrīvojušies no vieniem žņaugiem, bet vai patiešām esam, ja latvieši joprojām faktiski ir minoritāte savā valstī? Uz papīra latvieši it kā ir mazliet vairāk nekā puse no visiem Latvijas iedzīvotājiem, bet, ja paskatāmies reālajā dzīvē, latvietis taču nav saimnieks

savā zemē – ne ekonomiski, ne morāli, ne fiziski.

A.A.: Tā ir. Joprojām nevaram teikt, ka mēs kā tauta būtu atbrīvojušies no (izmantojot Edvina Šnores filmas nosaukumu) *padomju stāsta*. Un tas *padomju stāsts* diemžēl vēl turpināsies mūsu sabiedrībā, tās apziņā un zemapziņā vēl diezgan ilgi un dikti. Tomēr ir allaž jāatceras, ka esam pirmās brīvvalsts radītāju mantinieki, un mums ir svēts pienākums pret tiem, kuri šo valsti toreiz radīja un veidoja. Juridiski mēs esam atguvuši neatkarību, un mums ir jāturpina savu senču iesāktais. Mēs neesam nekāda 4. maija republika, jo šī ir nevis kaut kāda jauna, “no nulles” radusies valsts, bet pēctece tai, kuras izaugsmi un attīstību pārrāva krievu okupācija.

Piecdesmit gadus latvietis ir stumts malā. Latvietim tika teikts: “Lūk, šeit ir tie tavi atbrīvotāji, tie ir īstenie rūpnieki, tautsaimnieki! Tad nu mācies krievu valodu, noliec malā un aizmirsti savu nacionālo piederību! Stājies komjaunatnē, pēc tam komunistiskajā partijā, un tikai tad tu tiksī uz priekšu un uz augšu!”

BĒRNS ATDARINA VECĀKUS

Aldis Alliks: Varētu domāt, ka tās paaudzes, kuras ir dzimušas pēc okupācijas laika, ir pilnībā brīvas no *padomju stāsta* un uztver visas lietas pavisam citādi, nekā okupācijas

laikā dzimušie un augušie viņu vecāki. Tā nav. Nedrīkst aizmirst, ka jaunā paaudze nedzimst un neaug svaigā, sterilā laboratorijā – to audzina un lielā mērā ietekmē viņu vecāki, kuriem ir sava garīgā un vērtību bagāža. Tās lietas, kuras bērnībā ieaudzinātas, pēc tam jau ir grūti dabūt ārā.

DDD: Bērns atdarina vecākus it visā.

A.A.: Vienmēr un visur. Jo nav un nevar būt tā, ka, lūk, tagad, šajā konkrētā brīdī es apzināti audzinu savu bērnu, un tikai šajā brīdī bērnam doto viņš uzsūks sevī. Bērns taču visu ņem un uzsūc no saviem vecākiem nepārtraukti, visu laiku. Bērns jūt strāvījumus, intonācijas, jūt

vecāku attieksmi, ar kādu viņi iet uz darbu un ar kādu pārnāk mājās, jūt to enerģijas plūsmu, kas nāk no vecākiem, kad viņi skatās televīziju, skatās un komentē kārtējās tur atspoguļotās neēdžības. Nemaz nerunājot par to, ka bērns no vecākiem uzsūc skaļi pateiktās domas par mūsu tautu un mūsu valsti.

Un, ja *padomju stāsta* un mūsdienu pretlatviskā propagandas rezultātā vecākiem ir iekodēts, ka latviskais un nacionālais ir kaut kas slikts, visnotaļ nosodāms, ka latvieši kā tauta nekam neder un ne uz ko jēdzīgu nav spējīgi, ka Latvija kā valsts ir izgāzusies un ir bijusi viena liela kļūda – uz kādu tad nākamo un aiznākamo paaudzi mēs varam objektīvi cerēt?!

Manuprāt, lai kaut kas mainītos uz labu, katram ir nepieciešams attīstīt savu domāšanu. Tieši mūsu pašu domāšana ir primārā, vissvarīgākā. Domāšanu ir sistemātiski, disciplinēti jāuzlabo, jāattīsta. Tas prasa lielu pašdisciplīnu un gribasspēku. Bet tas ir jādara! Ir jāsaprot, kas ir noticis. Jālasa grāmatas, jāpēta, jāmeklē likumsakarības, cēloņseku sakarības. Katram visupirms ir jāsāk pašam ar sevi. Ir mērķtiecīgi un neatlaidīgi jāstrādā ar sevi. Tā ir nemitīga izvēle – katru brīdi katrs latvietis izvēlas, vai viņš vēlas saglabāt savu tautu, vai vēlas savu valsti, vai viņš ir savas zemes saimnieks vai arī ir kādas citas nācijas, citas tautas pakalpiņš! Katru brīdi!

KĀDS IR MŪSU TAUTAS UN VALSTS MĒRĶIS?

DDD: *Nenoliedzami, mēs esam 18. novembra dibinātās Latvijas valsts turpinājums – domāju, latvieši nevienam brīdī par to nešaubās. Problēma ir tā, ka pēc neatkarības atjaunošanas netika veikti uzdevumi, kas ir obligāti, lai atjaunotu Latvijas neatkarību pēc būtības. Piemēram, joprojām nav īstenota 1996. gadā pieņemtā Deklarācija par Latvijas okupāciju, nav notikusi okupācijas laikā iepludināto kolonistu un okupantu repatriācija. Neredzam, ka valdība, ka valsts to pat mēģinātu darīt. Demogrāfiskā situācija Latvijā latvietim nav par labu, katru dienu jāizdara izvēle – runāt vai nerunāt krieviski ar piektās kolonnas pārstāvi, konfliktēt vai ne.*

Aldis Alliks: Tā sauktā politiskā elite, proti, tie mūsu izvīrītie tautas priekštāvēji, kuriem mēs katrās Saeimas vēlēšanās deleģējam ideoloģisko, po-

litisko, juridisko un ekonomisko jautājumu risināšanu, ilgstoši nav izpildījuši savu pamatpienākumu – **strādāt latviešu tautas un latviešu valsts labam**. Jūs pieminējāt Deklarāciju, kura tapa 1996. gadā. Bet kas tad notika tālāk? Kāpēc pietrūka gribas vai saprašanas to visu īstenot?

Atceros, savulaik Latvijas Radio regulāri translēja Saeimas sēdes. Es biju lielā neizpratnē un ļoti sašutis, tās klausoties un dzirdot, kā latviešu politiķi no dažādām partijām cits citu knābj un grauž nost. Nācās secināt, ka pretlatviskajām partijām faktiski nekas nav jādara – latvieši paši, vai nu neapzināti vai apzināti, cits citu, paši savējos ir gatavi līdz ar zemi nolīdzināt. Vai šodien ir kaut kas mainījies? Nedomāju vis... Kā noklikdušas aitas tie mūsu priekšstāvji bizo apkārt, gāzelejas pa labi un pa kreisi, sper vienu soli uz priekš un divus atpakaļ...

Es ļoti priecājos, kad parādījās ideja par paplašinātu Satversmes preambulu. Domāju – beidzot mums būs skaidri un gaiši iezīmēta mentālā karte. Būs skaidri un gaiši definēts, kas mēs esam, no kurienes nākam un uz kurieni ejam. Egils Levīta kungs, neapšaubāmi intelligentis un erudīts būdam gan jurisprudencē, gan arī politiskās zinībās, spēja likt aizdomāties, paskatīties uz tādām lietām, par kurām diendienā daudz netika domāts: **kāds ir mūsu kā tautas mērķis un kāds ir mūsu valsts mērķis?** Taču man palika šķērma dūša, redzot, kāda bija reakcija pret šo vitāli svarīgo ideju no daudzām it kā latviskām partijām. Ak, šausmas, kāda pretestība šai izvērstajai Satversmes preambulai bija no Zaļo un zemnieku savienības – partijas, kura kādreiz sevi lepni dēvēja par Kārļa Ulmaņa partiju, bet kuru joprojām vada kāds bijušais komunist! Man radās pārliecība, ka, ja nebūtu notikusi Krimas okupācija un aneksija, viņi vēl sparīgāk cīnītos pret šīs paplašinātās Satversmes preambulas pieņemšanu, tā vēl vairāk tiktu saturiski “apcirpta”. Nav pat izslēgts, ka tā vēl joprojām nebūtu pieņemta, bet tiktu muļļāta Saeimas zālēs un kuluāros – kā daudz kas cits latviešu tautai svarīgs. Tas ir tikai viens, bet visnotaļ spilgts piemērs, cik ļoti kāds vēlas vai nevēlas kaut ko darīt tautas labā.

DDD: *Hibrīdkarš un militātais karš Ukrainā ir pietiekams pamats beidzot skaidri apzināties, ka nekādi tanki Krievijai uz Latviju nav jāsūta – šeit esošā piektā kolonna ir gan skaitliska, gan intelektuāli pietiekami spēcīga, lai pil-*

1990. gada 4. maijs

nībā pārņemtu varu Latvijā. Kāpēc latviešu tauta un politiķi neatgriežas pie deokupācijas un dekolonizācijas jautājuma, bet visu laiku ceļ atkal un atkal augšā kaut kādu mistisku integrāciju, izgudro kaut

šķirīgi nepieciešams. Līdzīgi kā Mozus, kurš ebreju tautu 40 gadus vedis pa tuksnesi uz konkrētu mērķi, arī mums būtu noderējis pašiem savs, visai mūsu tautai kopīgs Mozus. Ideāli, protams,

Tā ir nemitīga izvēle – katru brīdi katrs latvietis izvēlas, vai viņš vēlas saglabāt savu tautu, vai vēlas savu valsti, vai viņš ir savas zemes saimnieks vai arī ir kādas citas nācijas, citas tautas pakalpiņš!

kādas veidus, kā mums viņus mīlēt, bučot – sazin, ko vēl ar viņiem darīt? Kāpēc netiek runāts par deokupāciju un dekolonizāciju, kas ir loģisks solis pēc okupācijas?

A.A.: Muļļāts, līdz galam neatrisināts vai arī vispār risināt neuzsāks joprojām ir ne tikai tas vien. Nav taču notikusi, piemēram, lustrācija. Tā čēkas maisu atvēršana tiek muļļāta un muļļāta, tad atkal pastumta malā, lai atsāktu muļļāt (nevis risināt!) pēc vairākiem gadiem. Un sākas viss no gala... Varam censties meklēt itin visam cēloņus. Mums var paveikties, un atradīsim pareizos, bet varam arī kaut kur aizsaut garām.

Jau kopš deviņdesmito gadu sākuma, proti, “mežonīgā kapitālisma” laikiem, kļuva skaidrs, ka vairumam pie varas tikušo cilvēku ir pavisam citi, daudz “piezemētāki”, visnotaļ merkantilāki mērķi. Toreiz notika tā sauktā *prihvatizācija*, kad tika ķerts un grābts pēc iespējas vairāk no bijušās PSRS atstātajām rūpniecām, izejvielām un cita saimnieciskā mantojuma. Un kampj un grābj taču vēl šobaltdien. Visu, ko vien iespējams sakampt un sagrābt. Tāds nepārtraukts “gribu vēl un vēl”. Naudas kāre, alkatība.

Varbūt tautai pietrūcis tieši garīgā līdera. Agrāk tika pārņemts, ka esam noilgojušies pēc “vadoņa”, bet joprojām redzam, ka šādas ilgas pastāv. Un varbūt tiešām tas šajā mūsu tautas attīstības stadijā ir bijis un joprojām ir iz-

būtu, ja katrs pats sevi varētu tādu Mozu atrast. Proti – ja katram pašam piemistu nepieciešamie vērtību orientieri, mērķi, vīzijas, sapņi, redzējums par savas tautas un valsts nākotni, un ja katrs pats teiktu, ka viņam apnicis sēdēt šajā “tuksnesī” un ka viņš celsies, ies un darīs, kas nepieciešams.

Okupācija šo valstisko, nacionālo orientieri un pašu gribu, alkas un degsmi daudzām izskauda no apziņas. Joprojām latviešos nav atjaunojusies vai no jauna izveidojusies kolektīvā apziņa, ka šī ir mūsu valsts (citas mums nav un nebūs), šī ir mūsu zeme (citas mums nav un nebūs) un šī ir mūsu tauta (citas mums nav un nebūs).

Tauta būtībā ir tāda kā paplašināta ģimene. Viss sākas ar mani. Tad nāk mani mīļie, tuvie cilvēki. Un tālāk loks aptver visu manu tautu. Šī ir tā pamatapziņa, kam vajadzētu būt pašsaprotamai. Taču šīs pašsaprotamības acīmredzot iztrūkst.

Atbildot uz jūsu jautājumu par deokupāciju un dekolonizāciju skaidri un gaiši – es uzskatu, ka tās ir bijušas, atkal tās pašas vien verdziskās, kalpiskās bailes aizskart savus bijušos kaklakungus, kuras ir atturējušas no konkrētas, taisnīgas un loģiskas rīcības, no ķeršanās no skaitu dokumentu rakstīšanas pie darīšanas, pie uzrakstīšanas istenošanas.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

“Kungs, Tavi likumi ir dziļi rakstīti manā sirdī”

Saruna ar Evāņģēliski luteriskās baznīcas mācītāju **Sarmīti Fišeri**

“ES PIENEMU DZĪVĀS ĒTIKAS MĀCĪBU”

DDD: Jūsaprāt, kā varētu notikt Kristus Mācības attīrīšana un Baznīcas virzīšanās uz priekšu, nevis stagnācija? Diemžēl daudzi mācītāji noliedz Dzīvās Ētikas Mācību...

S.F.: Es pieņemu Dzīvās Ētikas Mācību. Tāpēc, ka saskatu tur patiesību. Katrā gadījumā uz to vajadzētu virzīties.

DDD: Bet kāpēc ir tik liela noliegsmes tieši mācītāju vidū?

S.F.: Tāpēc, ka tiek mācīts, ka ir jānoliedz viss, kas nav saistīts ar svētajiem rakstiem...

DDD: ...kas nav ierakstīts Bībelē?

S.F.: Jā, bet tā ir sajūta no paša Dieva. Dieva

tegoriski noliedz kristīgā baznīca?

Sarmīte Fišere: Jā, es ticu reinkarnācijai. Ja Bībelē pameklē, tad arī tur var atrast šo likumu. 4. gadsimtā ekumēniskais koncils nobalsoja, kuras grāmatas būs Bībelē, kuras nebūs. Daudzi apokriphi, kas netika ietilpināti Bībelē, runāja par tādām lietām. Vajag tikai pameklēt.

DDD: Vatikānā?

S.F.: Jā, visvairāk tur.

DDD: Reinkarnācija izskaidro, kāpēc viens piedzimst tāds, otrs citāds; kādēļ viens mirst, nodzīvojis tikai dažas minūtes, cits piedzīvo sirmu vecumu.

S.F.: Es tam ticu, bet mūsu Baznīcai šī ir revolucionāra lieta. Tie esot maldi. Vēl joprojām ir sastopama pat tirgošanās ar

prieks, ja saņem pretī mīlestību no bērniem.

Arī Jēzus par visaugstāko ir licis bērnus. Varbūt daudzi nezina, kāpēc mācītājiem ir baltais krādziņš. Sākumā nebija krādziņa, bet liels balts rullis. Tas ir tāpēc, lai mācītājs pats atceras, ka nedrīkst apgrēcināties ne pret vienu bērnu. Tas rullis bija domāts – dzirnakmens. Jēzus teica, ka tas, kurš apgrēcināsies pret ikvienu no šiem mazajiem, ir pelnījis dzirnakmeni kaklā, un lai viņu nolaiž jūras dibenā...

DDD: Pret tiem, kas nāk uzticēties – kā skolotājam?

S.F.: Jā. Patiesība ir jāmeklē. Meklējiet, un jūs atradīsiet; klausīniet, un jums taps atvērts! Lūdziet, un jums taps dots! Taču cilvēki, ar retiem izņēmumiem, necenšas kaut ko darīt un gaida, kad viss nokritīs no gaisa. Patiesībā mēs esam meklētāji visu savu mūžu.

SIEVIETE UN VĪRIETIS NAV SĀNCENŠI

DDD: Šobrīd sievietes sāk aktīvi iesaistīties arī politikā – Saeimas priekšsēdētāja, Ministru prezidente, bijusī Valsts prezidente ir sievietes. Viņas sacenšas ar vīrieti.

Sarmīte Fišere: Nekādā gadījumā, tas nav pareizi. Sieviete nav jāsacenšas ar vīrieti. Esmu secinājusi – lai man piedod baznīca, ka sievietēm mācītājam un vīriešiem mācītājiem ir atšķirīga domāšana. Tas nav slikts, to nevar nopelt un teikt, ka sieviete būtu labāka ar savu atšķirīgo domāšanu. Būtu ļoti labi, ja sievietes un vīrieši kalpotu kopā – ar šo atšķirīgo domāšanu daudz kas tiktu paveikts un iegūts. Bet mums jau uzskata, ka sieviete ar savu atšķirīgo domāšanu grauj Baznīcu.

DDD: Kas ir tas atšķirīgais sievietes domāšanā?

S.F.: No saviem novērojumiem Latvijā varu teikt, ka tas ir humānisms.

DDD: Un kas, jūsaprāt, pietrūkst politiķēm, sievietēm?

S.F.: Pietrūkst sirdsgudrības. Man tas liekas pavisam vienkārši – zināt Dieva baušļus un saprast tos. Nevis tos skaitīt no galvas, bet būt sirdsgudrībā un izprātne. Kā dziesminieks Dāvids saka: “Man ir liels prieks dzīvot pēc Taviem vārdiem, mans Kungs, un Tavi likumi ir dziļi rakstīti manā sirdī.” Nav jau par visām varītēm jācenšas tikt pie varas – ja tevī būs garīgais viedums, tad labā vara atnāks pie tevis pati. Tad varu tu neizmantosi savās interesēs, bet cilvēku labā.

DDD: Sieviete ar savu piemēru ir jāceļ tautas tikumiskais gars?

S.F.: Noteikti.

DDD: Viņai ir jābūt drosmīgai, mērķtiecīgai, bet viedai – sirdsgudrai, nevis jāsacenšas ar vīrieti, vai tā?

S.F.: Jā, sievietei nav jākopē vīrietis.

SIEVIETES ATBILDĪBA

DDD: Vara – tā ir atbildība.

Sarmīte Fišere: Un brīvība – tā ir atbildība par otru cilvēku. Es biju ļoti pārsteigta, ka Atmodas gados, kad mēs visi ticējām ideāliem, jau 90-tajā gadā, pie Brīvības piemiņekļa nāca nolikt ziedus lesbietes, kas stājušās “laulībā”... Brīvības pieminēklim taču ir pavisam cita loma! Bet tagad visi ir brīvi...

DDD: Tā nav brīvība, tās ir savas netiklības važas.

S.F.: Tieši tā – netiklības važas.

DDD: Būtībā sieviete, būdama māte, ir arī atbildīgā par tautas attīstību. Viņai ir ļoti liels uz-

Dzīvajā Ētikā ir brīnišķīgas lietas, tur nav nekā pret Kristu, pret Svētiem Rakstiem, gluži otrādi. Tomēr pagaidām šī atslēdziņa vēl netiek pielietota Baznīcā.

devums. Vai jūs jūtat, ka sievietes apjēdz savu atbildību un uzdevumu savas tautas priekšā? Tautas, bērnu, un visbeidzot cilvēces priekšā?

S.F.: Ir, kas apjēdz un ir ļoti daudz tādu, kas neapjēdz.

DDD: Man jau liekas, ka tautas pagrimums ir lielā mērā atkarīgs no sievietes vienaldzības un tikumiskā pagrimuma.

S.F.: Ļoti žēl to atzīt, bet sievietes pagrimst tieši morāli, tikumiski.

DDD: Ir jau spēki, kas to izmanto. Arī homoseksuālisma propaganda sākas no sieviešu žurnāliem, kuros viņi žēlojas, cik grū-

ta dzīve, spēlē uz sievietes mātīgo instinktu, lai viņa pazēlo un pieņem to. Un tādējādi tiek samaitāta sievietes morālā stāja.

S.F.: Lai atšķirtu vērtības ir vajadzīga sirdsgudrība – uz emocijām vien nevar paļauties. Sirdsgudrība pasargā no pārsteidzīgām emocijām.

Sieviete ir jārūpējas, ar kādu apziņu aug bērni, kas veidos tautu. Atkārtot šū Jēzus vārdus: “Labāk dzirnakmeni uzlikt cilvēkam kaklā, ja viņš apgrēcināsies pret kādu no mazajiem.”

Intervēja
Līga Muzikante

vārds saka: “Pārbaudiet visu; kas labs, to pieņemiet, bet slikto atmetiet.” Un man jau kopš bērnības ir patīcis lasīt grāmatas, esmu centusies izzināt dažādas lietas. Dzīvajā Ētikā ir brīnišķīgas lietas, tur nav nekā pret Kristu, pret Svētiem Rakstiem, gluži otrādi. Tomēr pagaidām šī atslēdziņa vēl netiek pielietota Baznīcā.

DDD: Un vaina, jūsaprāt, ir cilvēkos vai visā institūcijā?

S.F.: Es domāju, ka institūcijā.

DDD: Šķiet, jānāk tādām, kāds bija Mārtiņš Luters, lai kaut ko mainītu... Kā jau jūs iepriekš teicāt, Baznīcā ir vajadzīga revolūcija.

S.F.: Tieši tā. 2017. gadā svinēsim 500 gadu reformācijas, bet tā ir sastagnējusi... Tāpēc es ceru uz jaunatni. Ceru, ka vecāki mācīs savus bērnus patiesības garā un rūpēsies, lai viņi iegūtu vispusīgas zināšanas. Lai jaunieši lasa ne tikai Bībeli, bet arī Dzīvo Ētiku, un saprot, ka tām ir viens Avots.

DDD: Turklāt Dzīvā Ētika pasaka vairāk.

S.F.: Sprotamāk un skaidrāk.

REINKARNĀCIJA – revolucionāra lieta Baznīcai

DDD: Sanāk, ka jūs pieļaujāt arī Reinkarnācijas likumu, par kuru teikts Dzīvajā Ētikā, bet kuru ka-

TROJAS ZIRGS

Čangladešys Joņs&Co

Ir tāds stāsts, kā tika ieņemta Troja. Pie tās vārtiem pretinieks nolika zirga skulptūru, kurā bija paslēpušies karavīri. Trojieši, nekā sliktā nenotiekot, paši ievilkā to pilsētā. Naktī karavīri izlida no zirga un atvēra vārtus savam karaspēkam.

Tagad runā par hibrīdkaru kā kaut ko jaunu, bet jau piemērs no sirmas senatnes pierāda, ka tas nekas jauns nav.

Pēc Krimas notikumiem pie mums sāka uztraukties par “zaļajiem cilvēciņiem”. Tā aizrāvās, ka citas krāsas neizskatīja. Kamēr vaktējam zaļos, pie mums paši valdnieki kā Trojas zirgu grib ievilkt melnos un brūnos, bet pašmāju piesardzīgos apsaukā par rasistiem. Savā aklumā viņi neredz, ka viņi nāk teritorijās, ko kādreiz kontrolēja PSRS, bet tagad tās juridiskā

mantiniece Krievija, kurai vēl tajos laikos bija visādi asimetriski gājieni, lai atbildētu uz Rietumu aktivitātēm aukstā kara laikā. Vakareiropas valstis vēl nav sapratušas, ka visas pieaugošās bēgļu problēmas var būt Krievijas ekspansija no savām bijušajām satelītvalstīm (Lībija, Sīrija, Eritreja-Etiopija).

Latvijas valdība, akli sekodama saviem jaunajiem kungiem, gatava savus Tālavas taurētājus pati aplklusināt, lai varētu mierīgi “šlaft iekš saviem platiem tah-tiem”.

Kas var garantēt, ka starp tiem “tikai 250” nebūs izlūku skolās apmācīti kājnieki, kuriem vajadzīgā laikā jāpaver Austrumu robežu, jāsarīko nemieri vai jāieņem stratēģiski objekti.

Kas lasījuši Viktora Suvorova grāmatas, zina, ko pat viens apmācīts izlūks spēj paveikt.

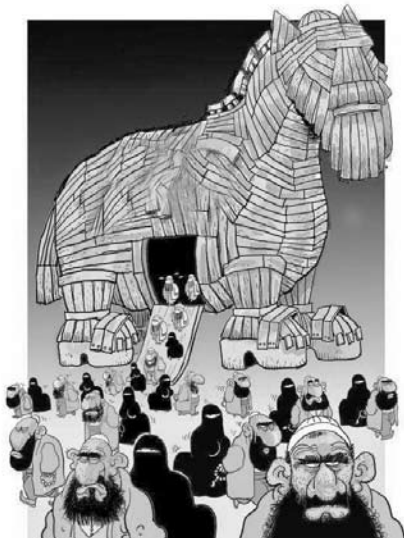
Savulaik Padomju armijas karavīri tika pārgērbti korejiešu, vjetnamiešu un citu valstu armijas drēbēs, lai sniegtu internacionālo palīdzību šīm tautām. Bija arī šo valstu karavīru apmācība PSRS. Rīga pat libiešus zemūdeņu gudrības skoloja.

Trojas zirga krāsa laikam nav aprakstīta, bet, ja būtu zaļa bijusi, tad visi pēc tam būtos tikai no zaļa zirga, taču palaistu garām mācību, ka neko svešu labāk pie sevis nevilkt.

Kam par maz ar senvēsturi, tam ir svaigāki piemēri ar jenotsuņu un latvāņu ievešanu Latvijā, kā arī industrializācija ar ievesto darbaspēku.

Dīvaina sakritība, ka austrumu robežu bēgli no Vjetnamas pēdējā laikā kaut kā vairāk grib šķērsot.

Tautas gudrība māca – SARGĀ SEVI, UN DIEVS TEVI SARGĀS.

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

Turpinājums no 2. lpp.

Par viņiem klusē presē, viņi nedabū kreditus, viņi nav beiguši adaptācijas kursus, kas palīdzētu pielāgoties jaunajām ekonomikas prasībām un izpildīt jaunus noteikumus un prasības, kuras uzspiež Eiropas birokrātija. Viņi, vēl agonējošie, cenšas uzturēt latviskumu.

Atsevišķi būtu jāgrupē tie lauku cilvēki, kuri tika pārcelti uz dzīvi kolhozu centros. Bijušie laukstrādnieki. Pie daudzdzīvokļu mājām nav kūts, nav pat šķūnīša vistu, cūku turēšanai, bet ja arī būtu, Eiropas noteikumi neļautu turpināt tradicionālo latviešu zemniecības tradīcijas. Pārtika ir veikālā, taču prasa naudu. Nav darba, nav pārtikas, tāpēc šo ģimeņu dzīvī-

kropļa” vadībā.

Pašlaik tikai skan modernais vārds “LIKVIDĀCIJA”! Likvidē skolas, likvidē pansionātus, likvidē daudz ko... Likvidē visu latviešu tautas tradicionālo tautsaimniecību – apzināti rada latviešu tautai tādus dzīves apstākļus, kuri paredzēti tās pilnīgai vai daļējai iznīcībai.

Daļēji jau latvieši ir aizklidūši arī pasaulē, jūtot, ka viņi savā senču zemē ir lieki un nevēlami. Statistika ir biedējoša, klausoties, cik mūsu tautiešu dzīvo svešā zemē. Svešumā aug latviešu bērni, kuri nerunā un nesaprot senču valodu. Kad nogrimis ES – Titāniks, kurš jau ir sasvēries, – vai viņiem atradīsies vieta glābšanas laivā? Var iz-

Kāpēc nacionālās drošības labad, kad pie robežām skandina ieročus un okupantu valsts gatavo agresijas revanšu, no NATO teritorijas neizraida piekto kolonnu?

bas burtiski ir atkarīgas no pagasta vai ciema (ja tādi nav likvidēti) izsniegtajiem pabalstiem. Var teikt, ka tiešas izdzīvošanas problēmas skar apmēram pusmiljonu laucinieku, galvenokārt latviešu.

Latviešu zemnieks, kurš nekad nezināja, kas ir bada sajūta, piespiedkārtā spēja pabarot visus okupantus, šodien ir novests kritiskā stāvoklī. No tirgus un darba izspiež Eiropa, ar savu zemnieku atbalstīšanu un lētas produkcijas ieviešanu. Mūsu “valdība”, kura izpilda ES “istabenes” lomu, vērtē situāciju kā dabisku augšanas grūtību pārvarēšanu, kur galveno ielūdzījumu dos Eiropas Savienības līdzekļi. Bet, vai līdzekļi neiegulst starpnieku kabatās? Regulu dzelzainībā izpaužas Savienības modelis – cilvēks ir pārvērsts kā programēts robots. Kā būtne, kas pilnā Savienības noteiktos viņu standartiem piedāvātos modeļus, kuri būtiski atšķiras no latviskā dzīves veida un tradīcijām.

Birokrāti, kuri netieši, piedalās latviešu tautas genocīdā, raugās, lai tiktu stingri ievēroti svešo kungu normatīvi, ignorējot latviešu tradīcijas. Latvietim ir jādzīvo normatīvu uzspiesto vergu dzīvi. Nekur nav iespējams darboties birokrātu netraucēti.

Tikmēr Latvijas lielākajās pilsētās latvieši ir minoritāte, dominē okupanti. Lauku pagasts ir vienīgā vieta, kur latvieši ir vairākumā. Kad pagastus sagrūda vienā kaudzē, zaudējam pēdējo nācijas patvēruma vietu valstī. Pat kara gadījumā mums tiks liegts patvērums. Sāpīgi ir noraudzīties, kā pašiznīcinās latviskā vide šajā “4. maija

rādīties, ka latvietim vairs nebūs pat Nākotnes sala, kur piestāt – Dzimtene Latvijā. Ja paveiksies, viņi būs tikai “mītnieki” pie svešiem saimniekiem.

DRAZU IR DAUDZ VAIRĀK...

Diemžēl, kā jau uzsveru, mūsu “valdība” ir kurla. Vai uz mums, latviešiem, skatās aklie, vai mūs pārvalda mēmie, kuri nav spējīgi pateikt, ka notiek genocīds pret latviešu tautu? Psihiatrs Strazdiņš sabiedrībai atklāja, ka vairāki (jeb vairākums) deputātu sirgst ar dažādām psihiskām novirzēm – cilvēčiņi ar labilu psihi. Diemžēl šobrīd viņi nekritiski uzņem gandrīz visu, kas nāk no Rietumiem. Daudz kas, protams, ir labs, taču drāzu ir daudz vairāk, jo netiek aizstāvētas iznīcībai nolemtās tautas tiesības uz dzīvību un attīstību. Kad šos padomdevējus beidzot ieraudzīs īstajā gaismā – kā visistākos zagļu ķēniņus, kas izlaupa mūsu nacionālās bagātības, dibina uzņēmumus, kuros mūsu latviešu tauta strādā par nožēlojamu samaksu?!

Krievi, vācieši un rietumnieki – visi, kas raugās uz Latviju, ko viņi redz? Neko citu, kā iekārojamu zemi, lētu darbaspēku avotu, un latviešu tautu, kuru var pazemot. Viņi nīrgājas par mums, uzskata, ka tāda padevība ir mūsu dabā. Bet tā ir mums uzspiesta ekonomiska pazīme, ko mums atkal tikusi piespēlēta unikālā vajadzība IZDZĪVOT! Mēs, latvieši, esam visiem parādā... Galvenais parāds ir latviešu dzīvība.

Turpinājums 8. lpp.

Mana, LATVIEŠA, sirds ir pilna!

Saruna ar Evanģēliski luteriskās baznīcas mācītāju Dr. Imantu Alksni

JĀBŪT DŪŠAI IKDIENĀ

Imants Alksnis: Man kā latvietim sirds ir pilna! Es redzu, ka latviešiem Latvijā nav nekādu tiesību. Ja runā par cilvēktiesībām, tad tās attiecas uz visiem citiem, tikai ne uz latviešiem. Pat pederastiem – sauksim viņus īstajā vārdā – ir cilvēktiesības. Latviski gan viņus vēl citādāk sauc... Tiem ir ekstratiesības. Normāli cilvēki nevar iet uz ielas un publiski maigoties, kā to dara pederasti. Un arī šnabi dzert publiskā vietā viņi var – tas nekas. Tāpat kā okupanti pie sava pie-

ca varētu iesaistīties šajā procesā?

Imants Alksnis: Nu, protams, te būtu kāds nopietns vārds sakāms arhibīskapam Jānim Vanagam. Viņam bija ļoti labs sprediķis, kad amatā stājās Zatlērs.

DDD: Ar vienu sprediķi nepietiek – tam ir jābūt ikdienas darbam. Kā jau jūs teicāt – ikvienam latvietim būtu jāstrādā ik dienu, lai okupanti te justies slikti. Un Vanags taču arī ir latvietis, tāpat kā daudzi mācītāji.

I.A.: Būtu jādod tādi sprediķi, kādus savulaik Luters teica. Bez tām mūsdienā Latvijā, manuprāt,

Un tomēr pacietīgi, neatlaidīgi viņiem ir jārada stacijas virziens. Ikdienā! Jā, lai viņi redz, ka nav šeit, Latvijā, mīlēti.

minekļa.

Diemžēl homoseksuāļiem ir panākumi ar savu propagandu. Nu jau viņi bāžas virsū pat bērnu dārzos. Tā ir šausmīga vērtību degradācija. Bet masu mediji par to nerunā, tieši pretēji – atbalsta un skandē šo pazudinošo sērgu, kas sajauc kopā patiesību ar melienu. Tādēļ es apbrīnoju jūs, “DDD” veidotājus, kuriem ir dūša paust taisnību. Jūs rakstāt par visgalveno – parādāt nacionālo problēmu sakni.

DDD: Paldies, bet ko mums, latviešiem, darīt, ja jau savās mājās, savā Tēvzemē nevaram baudīt tautas tiesības uz attīstību?

I.A.: Jādara ir tas, ko jūs te visu laiku darāt ik dienu – dzīve ir jāpadara neērta tiem, kas te ir okupantu, kolonistu statusā. Tā ir vienīgā iespēja, kā viņus dabūt no šejienes prom. Ja latvietis pāriet uz krievu valodu, tiklīdz parādās kāds okupants, tad jau viss ir zaudēts. Tā nedrīkst būt. Priekšzīme ir jāņem no igauņiem – viņi vienkārši neatbild krievu valodai, pagriež muguru.

DDD: Tomēr arī no Igaunijas kolonisti nemūķ prom, arī tur viņu ir diezgan daudz.

I.A.: Un tomēr pacietīgi, neatlaidīgi viņiem ir jārada stacijas virziens. Ikdienā! Jā, lai viņi redz, ka nav šeit, Latvijā, mīlēti. Latviešiem ir jāsaņem dūša tā rīkoties ikdienā.

Tikmēr oficiālajā valsts līmenī kolonisti tiek stutēti visādos veidos – ar pensijām, pabalstiem, dzīvokļiem, darbu... no valdības, no pašvaldības...

JA ŽUĻIKS BŪS APMIERINĀTS...

DDD: Protams, es piekritu, ka dekolonizācijai ir jābūt. Jo ātrāk to sapratīs vairums latviešu, jo mazāk smags būs šis process. Tāpēc es gribu jautāt jums kā mācītājam – kā Baznī-

zītiķ nevar. Protams, varbūt retāk vajadzētu velnu pieminēt, lai gan viņš jau eksistē tik dažādos veidos! Jā, Baznīcai tā vajadzētu rīkoties, vajadzētu aktīvi vērsties pret ļaunumu un aktīvi aizstāvēt taisnīgumu, tāpat labo.

DDD: Bet kāpēc mācītāji nerīkojas? No kā baidās?

I.A.: Mīļā miera labad nekas netiek darīts. Tas laikam lielu lomu spēlē – ka tikai būtu miers, un visi apmierināti. Bet, ja žuļiks būs apmierināts, tad jau skaidrs, kā ies godīgiem cilvēkiem...

DDD: Mācītāja Sarmīte Fišere atzīst, ka Baznīcā ir jānotiek īstai revolūcijai. Vai jūs tam piekrītat?

I.A.: Jā, es tam piekritu. Zviedrijā man pārmeta, ka es savos sprediķos par daudz turos pie Svētajiem Rakstiem(!)... Kas tie par jokiem?! Svētie Raksti taču ir pamats – kā gan var par daudz turēties pie pamata?!

Kas ir visbēdīgākais – garīga institūcija nedrīkstētu būt tik atkarīga no materiālajiem apstākļiem, kā tas ir pašlaik. Un tad, ja vēl valda totāls egoisms – ka tikai ir man, vienalga, kas ar citiem, tad...

DDD: Runā, ka Baznīca ir biznes – cilvēks kļūst par mācītāju, lai ar dāļu runāšanu labi nopelnītu.

I.A.: Es par to šādā plāksnē neesmu aizdomājies, bet, protams, iztiku var nopelnīt.

Zviedrijā kalpojot, bija dažādas lietas, kas gluži vienkārši derdzās. Dažkārt dabūju turēt muti. Piemēram, tur bija oficiāls referents, kas par pederastiem stāstīja, cik viņi ir jauki cilvēki, viņi ir nonākuši vajāto lomās... Viņus, pederastus, taču nēsā uz rokām! Un Baznīca Zviedrijā ir iecietīga pret to – iecietīga pret grēku un ļaunumu.

Parasti man bija patriotiski dievkalpojumi, kā 14. jūnijā, 18. novembrī un citos datumos. Apkalpoju arī Gēteborgas latviešu drau-

Mācītājs Dr. Imants Alksnis ar kundzi

dzi, bet tagad tur ir notikusi revolūcija sliktā nozīmē – priekšniecība gāzta ar balsu vairākumu... Ja inertā masa samobilizē visus savus radniekus, kuri nobalso, tad Zviedrijā tas ir vienkārši izdarāms. Lūk, Gēteborgā tagad ir cita priekšniecība, un es vairs neesmu aicināts.

DDD: Esat pārāk nacionāls?

I.A.: Jā, domāju, tādus viņi negrib.

IZEJA IR MAZOS SOLIŠOS

DDD: Vai saskatāt cilvēces, arī latviešu, degradāciju?

Reiz ir jānāk pagriezienam – man tāda nojauta, ka nāks. Skatos, arī Vācijā, kur pašlaik dzīvoju, sabiedrība tiek samaitāta. Bet sāk veidoties arī kāda nacionāla pretestība, varbūt arī Zviedrijā, Francijā kaut kas rodas.

Imants Alksnis: Nenoliedzami notiek degradācija – turklāt visos līmeņos. Kas tagad ir cilvēku ticība? Viņi tic Mamonam – materiālās intereses un nauda spēlē visaugstāko lomu, viss cits ir nesvarīgs. Un, protams, tas iet kopā ar drausmīgu egoismu. Tas pats attiecas arī uz lielo politiku – lai tikai nekaitinātu krievus, vajag pielīst, cik vien var...

Notiek informatīvais karš. Drauga kaimiņš, pats latvietis būdams, pārmet manam draugam, ka viņš ir piezīdies amerikāņu propagandu, bet pats ir piezīdies krievu! Paņēmiens šajā karā, šķiet, ir līdzvērtīgi abām pusēm.

DDD: Ne vienai, ne otrai pusei – ne krieviem, ne amerikāņiem – nav mērķis latviešu tautas interešu aizstāvība?

I.A.: Nē. Turklāt abiem šķiet, ka katrs mazās, apspiestās tautas nacionālisms ir kaitīgs. Visiem brālīgi ir jāsadzīvo globālismā, tad būšot labi, visi būs paēduši, pat pārēdušies – labklājība plauks un zels. Tāda izskatās mūsdienā pasaule.

DDD: Jā, ačgārni. Bet jūs taču saskatāt kaut kādu izeju?

I.A.: Izeja ir! Noteikti. Tomēr tā ir tikai tādos mazos soliņos, kā jūs to darāt.

DDD: Un neatlaidībā?

I.A.: Protams, neatlaidībā. Reiz ir jānāk pagriezienam – man tāda nojauta, ka nāks. Skatos, arī Vācijā, kur pašlaik dzīvoju, sabiedrība tiek samaitāta. Bet sāk veidoties arī kāda nacionāla pretestība, varbūt arī Zviedrijā, Francijā kaut kas rodas.

DDD: It kā zemūdens vilņošanās?

I.A.: Jā, jā. Šos cilvēkus, kuriem ir skaidra domāšana, apsmēj, bet viņi tomēr rodas un pastāv. Esmu op-

timists. Kaut gan cerība esot mulķa mierinājums...

DDD: Cerība, ka viss notiks pats no sevis, mums nepiedaloties, patiešām ir mulķu mierinājums. Ir ne tikai jācer, bet arī aktīvi jādarbojas, nevis jāgaida, ka kāds cits mūsu vietā izdarīs – ka Dievs nolaidīsies un visu sakārtos.

I.A.: Precīzi. Taču ar pieri sienā skriet nevar. Tā, kā jūs darbojaties, tas ir vienīgais pareizais veids, manuprāt.

DDD: Paldies.

I.A.: Es nezinu, vai aktīvāk kaut ko šobrīd var darīt. Sabiedrība ir jāizglīto, tāpēc ir nepieciešama jūsu avīze. Ja būtu vairāk cilvēku, kuri lasa “DDD”, kaut vai iesāktu to darīt, tad jau kļūtu arvien cerīgāk...

Ja “DDD” lasītāju loks pieaug, tad ar mūsu tautu būs labi. Tā ir cerība.

Es laikam reizēm izsakos tā, kā mācītājs nedrīkstētu, bet kādreiz man tiešām gribas visu to okupantu, pederastu, pielīdēju varzu... Mana, latvieša, sirds ir pilna!

Intervēja
Līga Muzikante

Baltijas brīvības cīnītāju vairums NEBIJA disidenti!

Bruno Javoīša saruna ar Gunāra Astras piemiņas fonda koordinātoru Imantu Balodi

Bruno Javoīšs: Izdošanai tiek gatavots rakstu krājums par Gunāru Astru, viņa līdzgaitniekiem un laiku, kurā viņi aktīvi cīnījās pret Krievu (“padomju”) okupāciju. Noteikts arī rakstu krājuma atvēršanas laiks un vieta: **ši gada 16. septembrī plkst. 18:00 Rīgā, viesnīcā “Radi un draugi”**. Cik zināms, krājumā būs ievietoti vairāku konkursu darbi, kas atzīti par labākajiem. Jūs esat bijis šo konkursu galvenais organizētājs un koordinators. Kā rakstu krājums ir uzbūvēts un kas bija tā veidotāji?

Imants Balodis: Rakstu krājums sastāv no divām daļām. Pirmo daļu atvērs Dr. hist. Jāņa Ķerusa ievadraksts “Nevardarbīgā pretošanās padomju režīmam”. Sekos aicinājumi padziļināti pētīt Latvijas vēsturi un nedēvēt Gunāru Astru un viņa līdzcīnītājus par disidentiem. Visu pārējo pirmās nodaļas saturu veidos desmit –piecpadsmit vērtēšanas komisijas par labākiem atzītie konkursu darbi. Otrajā daļā ievietoti profesionālu vēsturnieku pētījumi.

Rakstu krājums ilustrēts ar bijušās politieslodzītās Helēnas Celmiņas darbu reprodukcijām. Izdevuma atbildīgais redaktors ir Austris Grasis, literārā redaktore Ieva Freinberga, tehniskais redaktors Juris Putriņš. Rakstu krājumam ar PBLA, Daugavas Vānagu un daudzu citu organizāciju un iestāžu atbalstu izdod Gunāra Astras piemiņas fonds. Apgāds “SIA DRUKĀTAVA”.

[..]

Bruno Javoīšs: Rakstā “Pēdējais vārds” (Brīvā Latvija, 2011. g. Nr. 27) Gunāru Astru jūs saucat par Latvijas brīvības un latviešu tautas tiesību cīnītāju. Neapšaubāmi tas ir visprecīzākais mūsu, manuprāt, visievērojamākā 1960-to – 1980-to gadu nacionālpatriota apzīmējums. Gunāra Astras īsais mūžagājums bija apzināta cīņa par Latvijas atbrīvošanu no Krievu okupācijas. Tas pats sakāms par vairumu tajos gados politiski represēto jauniešu. Vai jūs nesatrauc, ka viņš un viņa līdzgaitnieki mūsdienu medijos un pat literatūrā aizvien biežāk tiek dēvēti par brīvdomātājiem, citādi domājošiem, disidentiem, (vienkārši) “drosminiekiem”, pat “bezprāšiem, dīvainiņiem un dažādiem ekstrēmistiem” (piem. Viļa Selecka 2013. gadā izdotajā grāmatā “Tas bija brīnums, ko mēs paveicām”; 16., 18., 22., 40. lpp.)?

Imants Balodis: Jūsu pieminētajā Viļa Selecka grāmatā ir lasāmi dažādi vērtējumi. Taču ar satraukumu te būs maz līdzēts. Jābūt profesionālu vēsturnieku pētījumiem!

Divaini teikumi pavīd arī konkursu darbos. Studente A. Smirnova citē Dr. hist. Aināra Bambala paustās pārdomas: “Publicētie darbi par Gunāru Astru ir pavisai tendenciozi, nav pamatoti ar arhīva studijām.”

Tālāk viņa piebilst: “Tomēr ir pamatotas šaubas par “Pēdējā vārda” autentiskumu, jo nekur neatrodam reālas liecības par cil-

vēku, kas tiesas sēdē pierakstījis “Pēdējo vārdu”. Tāpat protokolā fiksētais Gunāra Astras “Pēdējais vārds” atšķiras no mums zināmā.”

Labi, ka vienlaicīgi ar konkursa norisēm par šo tēmu atklātībai ir nodotas divas LNA vēsturnieku grupas izveidotās virtuālas dokumentu izstādes. Rakstu krājumā būs ievietots Dr. hist. Ginta Zelmeņa LNA pētījuma darbs “Kā tiesāja Gunāru Astru”.

Rakstu krājuma sagatavošanas gaitā ir notikusi cieša sadarbība arī ar vairākiem LOM vēsturniekiem. Starp citu, tur būs lasāms Dr. hist. Ritvara Jansona ļoti nopietnais pētījums “No PSRS politieslodzīto cietuma “Perma – 36” līdz Putina muzejam”.

Bruno Javoīšs: No tiem konkursu darbu fragmentiem, kas līdz šim lasāmi vienīgi dažās publikācijās, jāsecina, ka mūsdienu latviešu jaunatne pretošanās kustību un Latvijas neatkarības atgūšanu tomēr neuzskata par “brīnumu”, bet gan par grūtas, turpat pusgadsimtu ilgušas, visdažādāka veida pretokupācijas aktivitāšu rezultātu. **Imants Balodis:** Varu viennozīmīgi apgalvot, ka zinīgā mūsdienu latviešu jaunatnes daļa Latvijas neatkarības atgūšanu par “brīnumu” neuzskata.

[..]

Bruno Javoīšs: Kā jau minējāt, krājuma kodolu sastādīs jūsu rīkoto skolu jaunatnes rakstisku konkursu darbi. Tie līdz šim atsevišķā grāmatā nav tikusi apkopoti. Kādu tieši

konkursu darbi šai rakstu krājumā tiek iekļauti?

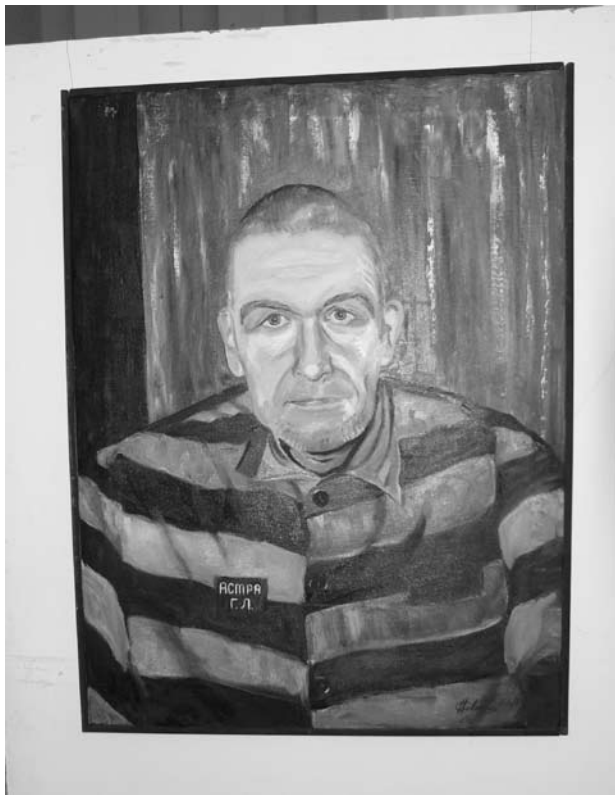
Imants Balodis: Mēs savu darbību sākām 2009./2010. gados, rīkojot jaunatnes literāro konkursu “Trešā atmoda Latvijā”. Saņēmām vairāk nekā 40 darbus. No šī konkursa rakstu krājumā uzņemts Lauras Celmiņas godalgotais pētījums “Latviešu valodas jautājums Latvijas preses skatījumā /1988. – 1991./”.

Cita godalgotā dalībniece, tolaik vēl Talsu Valsts ģimnāzijas 12. klases skolniece Ieva Krotova, skolas vadības atbalstīta, mums iesniedza ierosinājumu rīkot konkursu Gunāra Astras pieminai, jo viņam 2011. gada 22. oktobrī palika 80. Kopēji izvēlējamies tematu “Vēstule Gunāram Astram”. Saņēmām 64 esesjas. Šajā krājumā no tām būs ievietotas sešas.

Līdzšinēji padarīto izvērtējot, secinājām, ka šāds darbs ir jāturpina. Plaši pazīstamais vēsturnieks Heinrihs Strods mums ie-teica tematu “Gunāra Astras un viņa līdzgaitnieku loma Latvijas neatkarības atjaunošanā”. Šī konkursa ietvaros saņēmām 14 pētījuma darbus. No tiem rakstu krājumā uzņemti deviņi.

[..]

Bruno Javoīšs: Viena no konkursa “Trešā atmoda Latvijā” nominantēm Sītiņa Vernera pauž satraukumu, kam it kā vajadzētu likt nopietni aizdomāties mums visiem: “Latvija vēl mūsdienās nav īsti brīva. ...Brīva Latvija, tas, manuprāt, nozīmē latviska Latvija.”

Vai no konkursa “Gunārs Astra un viņa līdzgaitnieku loma Latvijas neatkarības atjaunošanā” darbiem var secināt, kāds iemesls šādam latviešu skolu jaunatnes satraukumam?

Imants Balodis: Patiesībā citā vietā viņa izsakās vēl tiešāk: “Man ļoti žēl, ka Gunārs Astra nepiedzīvoja Latvijas brīvību. Manuprāt, arī es to piedzīvoju tikai daļēji. Latvija mūsdienās nav īsti brīva. Latvijā vēl tagad liela loma Krievijai. Latvijā, sevišķi Rīgā, pastāv uzskats, ka cilvēks, kas nezina krievu valodu, nemaz nevar pilnvērtīgi strādāt. Tā kā daudzi krievvalodīgie nemaz netaisās runāt mūsu valstī latviski, mēs piekāpjamies

un cenšamies tiem izdabāt. Vai tiešām šī skaitās brīva Latvija?”

Konkursa nobeiguma sarīkojumā kāds dalībnieks uzsvēra: “Mums jāatceras, ka par mūsu tagadni pašaieliedzīgi cīnījās drosmīgi cilvēki, un mums savukārt jācīnās par labāku nākamā paaudžu nākotni. Mēs kopā esam spēks – dziedējošs, nevis brutāls. Es ticu, ka arī šis laiks izgaiss kā ļauns murgs.”

Saruna publicēta saīsināti

Grāmatas atvēršanas sarīkojums notiks 16. septembrī plkst. 18:00 viesnīcā “Radi un draugi”, Rīgā, Mārstaļu ielā 3.

KO DARĪT TĀLĀK?

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Kā zināms, šā gada 4. augustā pie Ministru kabineta ēkas notika diezgan plašs pikets, protestējot pret plāniem ievest Latvijā vismaz 250 afrikāņu imigrantus, ar ko mums piedāvā “brālīgi dalīties” citas ES kolonijvalsties. Kā to spiesti atzīt pat daudzi sorosiskie saziņas līdzekļi, pasākums pulcēja ap 1000 cilvēku un bija kā nepatīkama skabarga uz mūsu kopumā *kosmopolītiski gludās* miesas. Arī ārzemju saziņas li-

Pats galvenais – mums ir jāatjauno robežkontrole uz visām Latvijas robežām, ne tikai Austrumu virzienā.

dzekļiem tapa zināms, ka mūsu valstī šī problēma tiek uztverta nopietni un mēs neesam ar mieru labāko PSRS tradīciju garā likt roku pie cepures un skatīties balsī saukt pēc jebkura mums dota rīkojuma: “Vienmēr gatav!” Viens otrs jau sāk uztraukties, vai tikai “nacionālisma un rasisma vīruss” no mūsu zemes ne-

sāks izplatīties pa visu plašo ES, kas rezultātā novedīs pie šī veidojuma sagrāves...

Tas nu būtu tas pozitīvais, ko secinu no šīs akcijas. Diemžēl bija arī nepilnības un trūkumi, kurus vēlos akcentēt – cerībā, ka nākotnē tie tiks novērsti. Pirmkārt, uzskatu, ka **tik nozīmīgā jautājumā nedrīkst aprobežoties ar piketu**. Nepieciešams plaša mēroga mītiņš! Lai katrs runātājs pasaka ne tikai to, ka viņš ir pret imigrantu ievešanu (vai vispār normāls cilvēks var domāt citādi?), bet arī sa-

un savas tautas interešu *mīdišanu kājām*... [..]

Treškārt, šai un citām akcijām tikai tad būs praktiska nozīme, ja tās nebūs vienreizīgas, bet gan ilgstošas un arvien pieaugošas kvantitatīvi un kvalitātē.

Jāparāda gan mūsu varturim, gan visai pasaulei, ka mēs – latvieši – nekad nesamierināsimies ar to, ka mūsu valsts iedzīvotāju sastāvu atšķaida ar pamatnācijai gan ārēji, gan iekšēji pilnīgi svešiem radījumiem! Jābūt gataviem gan būvēt jaunas barikādes, gan uzsākt beztermiņa politiska rakstura streikus! Daudz ko varam mācīties arī no Ukrainā pirms gada notikušā Maidana... [..]

Tas nozīmē, ka mums steidzīgi jārupējas par jauna, patiesi nacionāla, labā nozīmē radikāla, politiska spēka radīšanu, kas varētu sākumā ieņemt vismaz dažas vietas Saeimā, bet tālākā perspektīvā pārņemt pilnībā varu valstī. [..] Ne jau tikai cilvēki jāmaina mūsu valstī, bet visa politiskā sistēma kā tāda, un pats galvenais – **valstij jāizvēlas cits politiskais kurss!**

Ir jābūvē tiešām Neatkarīga Latvija, nevis kādas

kosmopolītiskas impērijas piedēklis, kuras galvenais uzdevums mūsu varturu uztverē ir pilnībā izpildīt ārzemju naudasmaisu izstrādātās “tiesību normas”, kurām nav nekāda sakara ar mūsu tautas tiesībām un nacionālajām interesēm. Jāsaprot, ka bez latviešiem Latvijas valsts pastāvēšanai nav nekādas jēgas, tāpēc latviešu intereses vienmēr un visur jāvērtē pirmajā vietā, tikai tām var būt pakārtots viss pārējais! Visas t.s. “starptautisko cilvēktiesību” normas, kas ir pretrunā ar mūsu tautas interesēm, nekavējoties jāatceļ un jāpasludina par spēkā neesošām kopš to pieņemšanas (ratificēšanas) brīža! Oficiāli jāpasludina, ka mūsu tauta ir apdraudēta, tā atrodas uz izmiršanas sliekšņa, tāpēc pat saskaņā ar ANO statūtiem mums ir pieļaujama atkāpšanās no starptautiskajām tiesībām par labu nācijas tiesībām tik lielā mērā, kā to nosaka situācijas kritiskums. Ar tām valstīm, kas negribēs rēķināties ar mūsu īpašo statusu, mums diemžēl attiecības būs jāpārtrauc.

Pats galvenais – mums ir jāatjauno robežkontrole uz visām Latvijas robežām, ne tikai Austrumu virzienā. Ar steigu ir jāpamet Šengenas zona! Mēs taču redzam, kas tajā notiek – dienvīdu valsties (Itālija, Grieķija...u.c.) praktiski savas robežas ar Āfriku vispār nekontrolē, pa tām var gāzties iekšā ES visi, kam nav slinkums. Tātad arī Latvija ir apdraudēta; pat bez *kvotu dalīšanas* mums jau ir iekšā vairāki simti dažādas krāsas un ticības kļaidoņu-laimes meklētāju, kuri prasa šeit politisko patvērumu un ar labu prom vākties negrasās.

Ja vēl virzienā no Austrumiem šī apkārtstaigūļa plūsma kaut cik tiek kontrolēta, tad no Rietumiem valda pilnīga anarhija. Tātad vienīgā izeja ir nepalauties uz citiem un sākt kontrolēt sevi pašiem. Ideālākais variants, protams, būtu izstāšanās arī no ES, taču praktiski tas nav tik vienkārši izdarāms. Referendumu par to var iniciēt vienīgi Saeima, un man nav ne mazāko cerību, ka tajā būtu kaut viens deputāts, kurš būtu gatavs ko tādu ierosināt. Tātad – atkal jādomā par kardinālu Saeimas sastāva maiņu! Turklāt, pat ja mēs organizētu referendumu un vairums tajā nobalsotu par izstāšanos no ES, vai šis cionistu-masonu-pederastu veidojums mūs tik viegli laistu vaļā? Atcerēsimies, kā draudēja Grieķijai – ja jūs referendumā nobalso-

siet ne tā, kā vajag, momentā būsiēt laukā no ES. Un kas notika – nobalsoja gan “nepareizi”, bet nekur Grieķija izmesta netika – ne no ES, ne pat no “jevrozonas”. Tas tāpēc, ka ES varturim Grieķija daudz vairāk vajadzīga nekā Grieķijai viņi. Un, nedod Dievs, izslēgs Grieķiju no ES, bet tā sāks dzīvot vēl daudz labāk, nekā palikušās kolonijvalsties! Ko tad secinās pārējās valstis? Pareizi – graut ES! Un tas visiem kopā arī jādara!

Kā savulaik katras runas beigās teica jūlijs Cēzars: “...un beigās es atgādinu – Kartāga ir jāsagrauj!!!” Es, Aivars Gedroics, arī kārtējo reizi atgādinu: **“ES ir jāsagrauj!!!”** Tas ir jādara kopā visu nāciju ļaudīm, kuri vien to vēlas! Nešķelšimies kreisajos un labajos, to varēs darīt tad, kad mūsu mērķis būs sasniegts! Patlaban mūsu pamatmērķis ir atjaunot Eiropu tādu, kāda tā bija pirms 2. pasaules kara, tikai tad tās valstu pamattautas dzīvos droši un laimīgi savā etniskajā Dzimtenē! KATRAI RASEI UN TAUTAI JĀDZĪVO SAVĀ ETNISKAJĀ TERITORIJĀ!!! PAR VISU TAUTU UN RASU INTERESEM CĪNAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

Publicēts saīsināti

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

Turpinājums no 6. lpp.

Mēs esam cietuši no visiem iekļūdiem, neviens šeit nav nācis dot, tikai ņemt un iznīcināt. Un atkal mēs cenšamies, “savas valdības” vadīti, paši kāpt uz ešafota un uzvilkt savus tuviniekus un tautiešus nesaprotamas idejas vārdā svešu interešu savtībā. Šodien atkal visi nelieši ir kopā, un latviešu tautas iznīcība atrodas uz finiša taisnes. Kas triumfēs pie finiša, kas izdzēsīs latviešu ugunsgrāvu, un izslēgs gaismu latviešu mājās?

NEIGNORĒT BĪSTAMĪBAS FAKTORA KLĀTBŪTNI!

Diemžēl mūsdienā latviešu tautas pārpalikums lielākoties neprot novērtēt Dieva dāvanu Latviju. Daudzi gatavi kalpot svešiem kungiem un “sātaniskai jūdasa naudai”. Mēs paši nezinām, ko gribam, un tāpēc mums ir tāda psihiski neprognozējama vara, kas nezina kur mūs vest.

Pēdējais laiks uzsākt okupācijas seku likvidēšanu, pieprasīt sodīt noziegumus par genocīdu pret latviešu tautu gadsimta garumā. Pieprasīt ANO un pasaules vareņajiem, lai latviešu tauta beidzot kļūst par cilvēktiesību subjektu, nevis genocīda objektu. Vajag pieprasīt un atgādāt pasaules sabiedrībai, par latviešu tautas likteni, nevis klanitāti, kad nelieši ielej glāzi šampanieša.

Saprotu, kaprestībābūs LIELA, bet pieprasot mēs paaugsimies no “sīkaļam”

par tautu, kura sevi ciena!

Es neesmu optimists, ne melnais pesimists – esmu reālists, kuram profesija lika iekalt smadzenēs: nekad neignorēt bīstamības faktora klātbūtni! Lūk, tās apkārt – tas nozīmē skatīties uz priekšu. Es neredzu pietiekamu izpratni šajā jautājumā ne no valdošo, ne no vienaldzīgā vairākuma puses. Izpratne ir jāveido. Ir jāsaprot, ka esam atspiesti pēdējā aizstāvēšanās līnijā. Lai to saprastu, ir jāieskatās laika dziļumos, nedrīkst dzīvē peldēt pa virsu.

Mūsu vēstures pieredze ir mūsu tautas unikālā skola. To nedrīkst ignorēt! Aizmirstot nāves maršruta vēsturi, mēs būsim kā bāreņi, no kuriem katrs veidos no mums sev vajadzīgus pakalpiņus, pēc sava neprāta ideoloģijas. Vai nepietiek, ka okupanti un latviešu tautas slepkavas uzspiež savas taisnības interpretāciju, lai noslēptu savu noziegumu patiesību? Pēdējais laiks attīrīties no svešiem ideoloģijas murgiem!

Mums nav jājūtas vainīgiem par visu, kas notika – mēs vienmēr esam aizstāvējušies. Vainīgi būsim tikai paši, ja notiks latviešu tautas finišs šajā maršrutā. Klusēšana mūs pazudina, jo atkal neesam saimnieki par savu nākotni. Bezcerīgi ir tikai tad, kad uz zārka vāka krīt smiltis... PĀRĒJO VĒL VAR LABOT! Ieklausieties latviešu sirdsapziņā, kas vēsta, brīdina, kā tiek izkārtotas “Latviešu nodevīgo bandinieku” figūras uz latviešu likteņa nāves spēles galdiņa. PIETIEK!!!

Kā Latvijas tautas prezidentam kļūt arī par LATVIEŠU TAUTAS PREZIDENTU?

Augsti godātais Valsts prezidenta kungs!

Otrajā Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forumā Jūs uzsverāt no Latvijas emigrējušo problēmu un sacijāt: “Tādēļ joprojām un vienmēr būs būtisks jautājums: kā kaut daļu no aizbraukušajiem atgriezt atpakaļ? Ar materiāliem pamudinājumiem vai emocionāliem saukļiem, ar piederības

ATKLĀTA VĒSTULE Latvijas Republikas prezidentam Raimondam Vējonim

un lietu saukšanas istajos vārdos tautas apziņu degradējošās un attīstību bremzējošās problēmas turpināsies.

Mēs bijām okupēta valsts. Latvijai bija nepieciešama un pēc ANO statūtiem arī bija tiesības uz deokupāciju. Tā tika veikta tikai daļēji – izvedot Krievijas okupācijas karaspēku. 25 000 atvaļināto militāristu ar ģimenēm un no PSRS nelikumīgi Latvijā iepludinātie kolonisti palika. Latvija apņēmās tos integrēt, taču integrācija bija neveiksmīga, jo liela daļa kolonistu to nevēlējās, un rezultātā vēl šodien Latvijā dzīvo turpat 300 000

no Latvijas okupētājvalsts PSRS mantinieces Krievijas reakcijas, vietējo “antifašistu” protestiem un no vēsturiskās patiesības Krievijas melu dūksnā “aizmaldījušos” ES komisāru spiediena, apsver pat iespēju vispār aizliegt legionāru godināšanu pie Brīvības pieminekļa, bet vienlaikus mūsu pašcieņu apkaunojošā veidā atļauj svinēt Padomju okupācijas atjaunošanu Rīgā un Latvijā.

Es kā latvietis gaidu Latvijas Valsts prezidentu, kas cieņpilni izdzēsīs šo kauna traipu un 16. martā noliks vainagu vai puķes pie Brīvības pieminekļa, kas dotu cerību uz Lestenes Brāļu kapos Nezināmā karavīra kapa plāksnē iekalto vārdu “Mēs gaidām taisnības augšāmcelšanos” papildīšanas.

Satversmes preambulas pirmajā teikumā rakstīts, ka “1918. gada 18. novembrī proklamētā Latvijas valsts ir izveidota, apvienojot latviešu vēsturiskās zemes un balstoties uz latviešu nācijas negrozāmo valstsgribu un tai neatņemamām pašnoteikšanās tiesībām, lai garantētu latviešu nācijas, tās valodas un kultūras pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem”, bet jau nākamajā teikumā, un tā līdz preambulas beigām, redzam, ka šī mērķa realizēšana un garantēšana nodota Latvijas tautas ziņā. Ņemot vērā, ka Latvijas tautā ir iekļauti arī šeit nelikumīgi palikušie un Latvijai kā nacionālai valstij nelojālie padomju laikā iepludinātie kolonisti, latviešu tautas izredzes pastāvēt un attīstīties cauri gadsimtiem var kļūt visai problemātiskas. Vairam “garantēt” nav reāla seguma.

[..] Pieprasīt, lai Latvija un Igaunija uzņem bēgļus ar svešu mentalitāti, neņemot vērā tajās pastāvošo situāciju, kad apdraudēta ir pašu pamattautību identitātes saglabāšana, ir negodīgi un politiski amorāli. Neuzdrošināšanās un nespēja argumentēti atteikties no imigrantu uzņemšanas liecina par Latvijas pārstāvju nepietiekamu vēsturiskās situācijas izpratni, par nacionālās pašapziņas, pašcieņas un atbildības trūkumu.

Imigrantu masveida uzņemšana ES valstīs ir nepareiza, neperspektīva un kaitīga rīcība. Tā neatrisinās nevienu iedzīvotāju problēmu pašās izceļotājvalstīs, bet bīstami palielinās Eiropas civilizācijas apdraudējumu. Tā neapsturēs iecelotāju lavīnu, bet tieši pretējā – samēs

tās palielināšanos.

Postā vai briesmās nonākušiem cilvēkiem palīdzēt vajag. Taču tas jā dara ar ilgtspējīgiem pasākumiem pašā cietušo dzīves reģionā – afrikāņiem Āfrikā, čukčiem vai eskimosiem aiz polārā loka, bet man kā latvietim – Latvijā.

Āfrikas bēgļiem patvērums jāatrod piemērotā Āfrikas valstī vai no kādas valsts atpirtā teritorijā, radot viņu dzīvesveidam un reliģiskajām vajadzībām atbilstīgu vidi un apstākļus, radot iespēju patverties, izglītoties un pašiem sevi uzturēt – nevis Eiropā, kur tie rada diskomfortu un problēmas gan uzņēmējvalstīm, gan sev, būdami spiesti dzīvot atšķirīgos klimatiskajos apstākļos, bēgļu nometņu saspiestībā, bez vietējās valodas zināšanas, bez iespējām atrast piemērotu darbu un brīvi piekopt savas tradīcijas un reliģiju. Tādi apstākļi neizbēgami rada nopiedzības pieaugumu un spriedzi starp pamatiedzīvotājiem un ieceļotājiem. Neviena Eiropas valsts nav spējusi ne atrisināt šīs problēmas, ne apmierinoši kontrolēt ar tām saistīto procesu gaitu. Tas neizdodas arī Latvijai.

Latvijā sāpīgs ir jautājums par lauksaimniecībā izmantojamo zemi. Līdzšinējā agrārā politika ir bijusi postoša latviešu nācijas pastāvēšanai un attīstībai. Par prioritāti izvirzot industriālās lauksaimniecības attīstību, ir notikusi mazo un vidējo zemnieku saimniecību skaita krasa samazināšanās un lauku depopulācija. Parakstot Brīvās kapitāla kustības līgumu bez atrušanas, ka lauksaimniecībā izmantojamā zeme (LIZ) drīkst piederēt īpašumā vienīgi Latvijas Republikas pilsoņiem, esam degradējuši nācijas un valsts galveno pamatu. Kas tad ir zeme?

[..] Novēlot Jums, godātais Valsts prezidenta kungs, kļūt par latviešu tautas prezidentu, cerībā un cieņā,

Andrejs Lucāns

Vēstule publicēta saīsināti

Es kā latvietis gaidu Latvijas Valsts prezidentu, kas cieņpilni izdzēsīs šo kauna traipu un 16. martā noliks vainagu vai puķes pie Brīvības pieminekļa, kas dotu cerību uz Lestenes Brāļu kapos Nezināmā karavīra kapa plāksnē iekalto vārdu “Mēs gaidām taisnības augšāmcelšanos” papildīšanas.

sajūtas stiprināšanu Latvijai vai valstiskās pašapziņas celšanu? Nav vienas receptes un universāla panēmiena. Tas var būt tikai plašu pasākumu kopums un mērķtiecīga politika. Ar reklāmas kampaņām un skaļiem saukļiem vien nepietiks.” Šim Jūsu redzējumam pievienojos bez atrunām.

Atjaunotā neatkarība Latvijai bija milzīga iespēja, kuru neprasimīgi, nacionāli neapzinīgi, bezatbildīgi un arī negodīgi un alkātīgi izmantojot, šodien esam viena no pēdējām valstīm ES. Nopietnākie par to liecinošie fakti ir 345 000 ekonomisko emigrantu, gandrīz 100 000 bezdarbnieku šeit, ap 50 000 jauniešu, kas nekur nemācās un nestrādā, latviešu tautu deldējošā zemā dzimstība. Tas viss kopumā ir vismaz 50% zaudēta IKP un nesasniegts plaukstošas labklājības valsts statuss. Tā, manā skatījumā, ir Latvijas šodienas un nākotnes galvenā problēma.

Mani kā latvieti un Latvijas valsts pilsoni šī situācija biedē un mudina meklēt tai risinājumu. Tas taču ir manas ģimenes, bērnu, mazbērnu, tautas un Latvijas valsts jautājums. Man tas ir svarīgs, būtisks. Neaizkavēšu Jūsu uzmanību ar daudzajām valsts atjaunošanā pieļautajām kļūdām, bet minēšu tās, bez kuru novēršanas

latviešu tautai un Latvijas valstij nelojālu pilsoņu, ko apliecināja arī referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu. Okupācijas sekas joprojām nav novērstas.

Nav atrisināta nacionāli jūtīgā tēma par latviešu leģionāriem, kas skar mūsu pagātni un bez kuras godīgas un taisnīgas izvērtēšanas nav uz attīstību virzošas nākotnes. Leģionāri karoja pret pareizo ienaidnieku, taču liktenis tā bija lēmis, ka nācās to darīt kopā ar nepareizu sabiedroto – kara zaudētāju.

Arī amerikāņi, angļi, franči karoja ar pareizo ienaidnieku un tāpat kopā ar nepareizu sabiedroto, tikai tas bija kara uzvarētājs. Viņiem, tāpat kā leģionāriem, nebija izvēles. Viņu sabiedrotais PSRS gan kara gaitā, gan pēc tā daudzām Eiropas valstīm atnesa postu un teroru, kas ilga 50 gadus.

Latviešu leģionāri karoja drosmīgi, prasmīgi un karavīru vārda cienīgi, un to joprojām negrib piedot mūsu valsts okupētāji, kas līdz pat šai dienai atriebjas ar zemisku leģionāru diskreditēšanu. Mēs uz to reaģējam ar glēvu zemošanos: atcēlām oficiālu leģionāru piemiņas godināšanu, valdība pat vērs represijas pret valsts ierēdņiem, kas 16. martā uzdrošinās parādīties pie Brīvības pieminekļa. Pirms dažiem gadiem pat pieprasīja ministra demisiju. Baidoties

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2